

Национална среща на католиците в България

Епископ
Георги Йовчев:
Нека да бъдем
истински
силни
във вярата

„Яки във вярата“ - това бе мотото на Националната среща на католиците в България, която се проведе на 6 и 7 септември в гр. Раковски, организирана по повод Годината на вярата. В срещата участваха апостолическият нунций архиепископ Януш Болонек, Софийско-Пловдивският епископ Георги Йовчев, монс. Петко Христов, епископ на Никополския диоцез, свещеници от трите епархии, сестри от различни общества, хора с богословен живот и много миряни от трите епархии. На 6 септември в 16.00 ч. участниците се събраха в черквата „Свети Михаил Архангел“ в кв. Секирово на гр. Раковски, където бяха приветствани от отец Димитър Димитров и отец Румен Станев. След това вярващите се отправиха към гробищния парк на кв. Ген. Николаево за молитва за покойните пастири и вярващи, предшественици във вярата. В храма „Пресвета Сърце Исусово“ с тържествена литургия, предствоятелствана от апостолическия нунций, срещата бе открита. В началото на своето слово архиепископ Болонек с радост съобщи, че носи сърдечен поздрав и апостолически благослов от папа Франциск. Апостолическият нунций посвети своето размишление на избрани събития от Годи-

На стр. 6

Послание на папа Франциск
за Световния ден на мисиите -
20 октомври 2013 г.

Скъпи братя и сестри,
Тази година ние чествуваме Световния ден на мисиите с приключването на Годината на вярата - сериозна възможност да укрепим нашето приятелство с Господ и нашия път като Църква, която смело известява Евангелието. В тази връзка бих искал да предложа няколко размишления.

1. Вярата е ценен дар от Бог, който отваря съзнанието ни, за да можем да Го опознаем и да Го обичаме. Той иска да установи връзка с нас, за да ни накара да вземем участие в Неговия живот и да направим нашия изпълнен със смисъл, да го направим по-добър и по-хубав. Бог ни обича! Но вярата трябва да бъде приета, т.е. тя иска личен отговор от всеки от нас, иска смелостта да се уповаваме на Бог, да живеем в Неговата любов, признателни за Неговото безкрайно милосърдие. Освен това тя е дар, който не е пазен специално за малцина, а се поднася щедро на всички. Всички биха трябвало да усетят радостта, че са обичани от Бог, както и радостта от спасението! Касае се за дар, който не може да задържиш само за себе си, а трябва да споделиш. Ако поискаме да го запазим само за себе си, ще се превърнем в самотни, болни и безплодни

християни. Известяването на Евангелието е неразделно от това да бъдем ученици на Христос и то представлява постоянна ангажираност, която одухотворява целия живот на Църквата. „Мисионерският устрем е ясен знак за зрелостта на една църковна общност“ (Бенедикт XVI, Апостолически призив Verbum Domini, т. 95). Всяка общност е „съзряла“, когато изповядва вярата, която служи с радост в литургията, когато живее милосърдната любов и известява неуморно Словото Божие, като излиза извън своята общност, за да

На стр. 5

Ронкали и Църквата
в БългарияЕпископ
Христо ПРОЙКОВ,
апостолически екзарх

Анджело Джузепе Ронкали е роден на 25 ноември 1881 г. в Сото ил Монте, провинция Бергамо, Италия. 1892 г. влиза в Семинарията в град Бергамо и четири години по-късно започва да пише своя личен духовен дневник - „Giornale dell'anima“, дневник, който ще продължи да води цели 67 години, почти до края на живота си (3 юни 1963 г.). След като изкарва военната си служба, на 10 август 1904 г. той е ръкоположен за свещеник в Рим. По-късно, по време на Първата световна война, е мобилизиран като сержант в град Бергамо (24 май

1915 г.). Десет години след това, на 3 март 1925 г., е назначен за апостолически визитатор в България и на 19 март същата година е ръкоположен за архиепископ Ареополски.

На 25 април 1925 г. монс. Ронкали вече е в България. Същия ден, към 14 ч., влакът Париж - Истанбул бавно спира на Софийската гара. От прозореца на един от вагоните се показва усмихнатото лице на един римски монсеньор. Той се оглежда за своите посрещачи. И това са отец Иван Козаров и отец Стефан Куртев. Те поздравяват на френски високия гост, който засмян братски ги прегръща. „Тогавата за първи път видях монс. Рон-

На стр. 8

Наново да разпалим любовта

III международно поклонничество
пеша Малко Търново - Созопол

Поклонническият път независимо от началната и крайната му точка има винаги една и съща цел - път към Бог, с Бог и в Бог (In Ipso). В поклонническия поход Вроцлав - Ченстохова вървим от Вроцлавската катедрала „Свети Йоан Предтеча“ (покровител на града и покровител на първа покаятелна група) към Черната Мадона в Ченстохова. Маршрутът от Малко

Търново до Созопол има особен духовен изказ за българите и поляците, участващи в двете поклонения, тъй като е един вид огледално отражение на поклонението Вроцлав - Ченстохова, т.е. върви се от Богородица Малкотърновска (100-годишно копие на Черната Мадона) към мощите на свети Йоан Предтеча. Но така или иначе

На стр. 7

Папата прие акредитивните писма на посланик Кирил Топалов

Хилядолетните връзки между България и Светия престол, ролята на католическата общност в българската история и „българските папи“, както и настоящите отношения с Ватикан, включително въпросът за „българската“ черква на площад „Фонтана ди Треви“ в Рим, бяха основните теми на срещата между папа Франциск и новия български посланик към Светия престол проф. Кирил Топалов. На аудиенцията, продължила около тридесет минути, новият български посланик връчи акредитивните си писма, а след това проведе разговори и с държавния ватикански секретар Тарчизио Бертоне.

70-годишният Кирил Топалов е шестият представител на българската държава във Ватикан след Кирил Маричков, Светлозар Раев, Владимир Градев, Валентин Божилов и Никола Калудов. Посланикът на България към Светия престол е акредитиран и към Суверенния военен хоспиталиерен орден на Свети Йоан от Йерусалим, Родос и Малта (Малтийския орден), с който са установени дипломатически отношения през 1994 г.

- Господин Топалов, как премина първата Ви среща с папата?

- Впечатлението ми от личния контакт с папа Франциск потвърждава впечатлението, което този изключителен човек създава при общуването с него и от дистанцията, институционално. Аз и моето семейство сме измежду щастливите хора, които миналата събота бяха на вечерното бдение във връзка със ситуацията в Сирия. Очаквах наистина едно силно слово, но може би това, което чух, надмина всички мои очаквания - чуех едно много институционално и едновременно с това много човешко, много топло слово, пълно с грижа за сирийския народ и за човека въобще. Слово, в което прозвучаха общокултурни и общочовешки тези за това, че главният залог за доброто бъдеще е общуването между хората, общуването между народите, общуването между политиките, срещата въобще. Това впечатление, което създаде папа Франциск на бдението с прекрасното си слово, което не случайно беше поне десет пъти прекъсвано от спонтанни ръкопляскания, се потвърди в моя личен контакт с него. Той е преди всичко един добронамерен човек! Разговаряхме за многовековните връзки между Светия престол и българската държава - още от княз Борис, когато строи Българската църква и християнизира българския народ, за връзките на Калоян с Инокентий III и за умелата му дипломатическа борба, която във всички случаи той завършва успешно. Говорихме за католическите общности в България, които през османското владичество са „топлата връзка“ между българското общество и развиващата се цивилизована Европа. Младежи от тези ка-

толически общности са отивали да учат в италианските колежи и университети, връщали са се с една висока, всеотдайна култура и образование, ставали са учители, писатели, свещеници, епископи, организатори на въстания, както знаем от опита с Чипровското въстание, най-мощното движение срещу чуждото робство през онези векове. Стана дума за първата българска печатна книга „Абагар“, която е осъществена от Филип Станиславов, католически епископ, тук, в Рим, в средата на XVII век, за първата българска история, която Петър Богдан написва горе-долу по същото време, за приноса на Петър Парчевич, чиято 400-годишнина чествахме миналата пролет в Чипровци с участието на президента, и за конференцията там, на която аз изнесох доклад за културната дейност на българските католици през вековете, както и за тазгодишната конференция пак там с участието на вицепрезидента г-жа Маргарита Попова. Говорихме за папа Ронкали, който е вторият „български“ папа, а не единственият, както всички смятат, защото първият е Формоза. Това е онзи кардинал, когото папата изпраща при княз Борис, а след връщането си от България той става папа. Така че ето, двама висши духовници са минали през България, преди да станат папи в Рим. Говорихме и за нашите културни връзки, за това, че италианската култура е позната в България, че в България има италиански лицей, където се изучават италианската култура и италианският език, за вековните отново ще кажа - връзки между българския и италианския народ в културно, в политическо, в религиозно и във всякакво друго отношение.

- Беше ли засегнат въпросът за православната литургия в черквата при „Фонтана ди Треви“?

- Както в разговора с папата, така и в беседата с кардинал Бертоне бяха засегнати много съществено два важни въпроса. Единият е за традицията, свързана с Кирило-Методиевото дело и с посещението на българска официална делегация, която се среща с папата на 24 май и прави поклонение на гроба на свети Кирил в базиликата „Сан Клементе“. Получихме категорични уверения, че тази традиция ще продължи и занапред. Също така получихме уверение за благоприятно решение за черквата, която Йоан-Павел II отстъпи за литургично ползване от българската православна общност. Проблемите вече са преодолени и в скоро време очакваме тя отново да заработи, още повече че има и училище към нея. Получихме уверение, че тези традиции ще продължат и останахме с най-добри пожелания и готовност за сътрудничество, което да бъде взаимно полезно.

- Доловихте ли какво мисли Светият отец за България, какво се таи в неговото сърце за нас, българите, и за отношенията между България и Светия престол?

- Усетих най-хубави чувства както от негова страна, така и от страна на държавния секретар монс. Бертоне. Оказа се, че те знаят и доста неща за България и си спомнят и стари изложби, които са показвани, и други прояви на културни връзки. Тоест, за тях България не е някаква далечна и непозната страна. Те знаят, че в техните архиви се съхраняват и историята на Петър Богдан, и много други ценни за нас документи. Те знаят много неща, ценят нашето сътрудничество и много разчитат на него.

Известният български учен, писател, драматург и общественик има опит и в дипломатията като посланик в Гърция (1998-2002). Носител е на Големия кръст на Ордена на Феникс за изключителните си заслуги за развитието на българо-гръцките отношения и за интензивно културно и икономическо сътрудничество. Преди да прекрати ватиканския праг, изпълнява длъжността секретар на президента Росен Плевнелиев за култура, религия и национална идентичност.

Преподава литература в СУ „Св. Климент Охридски“ и ЮЗУ, бил е професор в НАТФИЗ „Кр. Сарафов“, в Нов български университет и в Арт колеж - София, както и в университета в Екс ан Прованс, Франция. Член е на Международния ПЕН клуб, на Световната елинистична академия „Аркадия“, на международната научна академия „Козмас Етолоос“ и други чуждестранни дружества. От 1997 до 1998 г. е директор на Народната библиотека „Св. св. Кирил и Методий“ в София и общински съветник от 2003 до 2007 г.

Председател е на редица неправителствени организации като Академия за балканска цивилизация, Дружество „Приятел на гръцката култура“, Национална асоциация „Г. Ст. Раковски“ и др. Кирил Топалов е автор на много научни изследвания, на известни романи, някои от които филмирани, на поставяни в България и чужбина пиеси. Негови университетски възпитаници са няколко поколения български интелектуалци, учени, общественици и политици. Владее френски, гръцки, руски, английски и полски език.

In memoriam

На 14 май т. г. на 97-годишна възраст почина монахът от ордена на Малките брати капуцини Алберто Андреани.

Брат Алберто идва в България и е аташиран към енорията в Бургас, чийто енорийски свещеник в онези години е отец Роберт Прустов. В Бургас младият францисканец се представя като достоен духовен син на Бедняка от Асизи. Скрочен, трудолюбив, внимателен към всички, брат Алберто е дясната ръка на отец Роберт за утвърждаване на Христовото послание за братолюбие и мир сред вярващите жители на Бургас. През 1940 г. брат Алберто е преместен в манастира на отците капуцини в Йешилкьой, историческия квартал „Сан Стефано“ край Истанбул. Тук в продължение на 73 години с отзивчивостта си към духовните и материалните нужди както на християни, тъй и на мюсюлмани, брат Алберто е приеман каго техен брат.

През дълголетния си монашески живот брат Алберто остава верен на францисканската духовност, допринесла съветът да приема отците капуцини за „братя на всеки човек“.

Нека почива в мир.

Апел на Католическата църква в България за помощ за хората, търсещи закрила в Република България

Поради военния конфликт в Сирия значително нарасна броят на хората, търсещи убежище в България. За държавата става все по-трудно да успява да осигури необходимите грижи за тези хора, свързани с всекидневните им нужди.

Затова се обръщаме към всички, съпричастни към проблемите на ближния, за подкрепа за хората, дошли да търсят закрила и убежище в нашата страна.

Миграционната служба на „Каритас“ ще поеме ангажимента и отговорността да достави хуманитарната помощ в местата с най-голяма концентрация на нуждаещи се и да закупи с дарените средства храна и хигиенни материали.

Можете да направите вашето дарение, като:

✓ Дарите необходимите вещи или пари в брой в центровете на „Каритас“, както и в енориите на Католическата църква.

✓ Преведете събраните дарения на следната банкова сметка:

Първа инвестиционна банка

IBAN BG07 FINV 9150 10BG NOJI SW, BIC FINVBGSF

Получател: „Каритас“ - България

Основание: Апел 2013 (За търсещи закрила в България)

✓ Дарите с дебитна или кредитна карта с помощта на www.epay.bg през интернет страницата на „Каритас“ - България: www.caritas-bg.org

Клиентски номер на „Каритас“ (КИН): 5552920692

Основание за плащане: Апел 2013 (За търсещи закрила в България)

Апелът ще продължи до 31.10.2013 г., след което ще ви информираме за резултатите.

Благодарим ви предварително за проявеното милосърдие!

От името на епископите на Католическата църква в България: епископ Христо Прошков, апостолически екзарх, председател на Епископската конференция на Католическата църква в България

Информационна седмица по повод Деня на „Каритас“, 4-10 ноември 2013 г.

„Каритас“ - България, иницира информационна седмица по повод Деня на „Каритас“ от 4 до 10 ноември. Инициативата ще премине под мотото „20 години заедно с хората в нужда“, тъй като през настоящата година се навършват 20 години от учредяването на федерацията.

Отбелязването на Деня на „Каритас“ в годината на вярата е една прекрасна възможност да се върнем към началото на нашата дейност. „Вярата е тази, която ни позволява да разпознаем Христос, а Неговата любов ни насърчава да Му се притечем на помощ в лицето на нашите ближни, по пътя на нашия живот: път, който познава радостта и страданието“ („Врата на вярата“), затова и

всеки ден от информационната седмица ще бъде посветен на хората в нужда, които сътрудничат на „Каритас“ вече 20 години подкрепят чрез своята милосърдна дейност, а именно: деца и младежи в риск, деца и младежи с увреждания (понеделник), самотни майки (вторник), зависими от психоактивни вещества (сряда), бездомни хора (четвъртък), бежанци, мигранти и жертви на трафик (петък), болни и самотни възрастни хора (събота). В неделя, 10 ноември, ще бъде отбелязан Денят на „Каритас“, който се празнува всяка година в неделята преди 13 ноември - деня на блажения епископ Евгений Босилков и мъчениците Камен Вичев, Павел Джиджов и Йозафат Шишков.

В дните от 4 до 10 ноември всеки съпричастен към проблемите на нуждаещите се хора би могъл да изрази подкрепата си към тях чрез различни инициативи, както и чрез молитва, която може да открие в специално изготвена за нуждите на предвижданата инициатива книжка. Допълнителна информация можете да получите от епархийните офиси на „Каритас“ - Русе, „Каритас“ - София, и „Каритас Витания“, както и от сайта на федерацията: www.caritas-bg.org.

„Каритас“ - България

Брат Алберто сред цветята, отглеждани от него в манастирската градина

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква в България
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест Вангелов
Тел. (02)4177739
E-mail: istina-v@techno-link.com
Ректор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Иван ТЕОФИЛОВ

Бразилия. Над 40 младежи католици, участници в Световната младежка среща с папа Франциск в Рио де Жанейро, са поискали политическо убежище в Бразилия. Младежите са от Пакистан, Конго и Сиера Леоне. Те са решили да не се завръщат в родината си, тъй като ще бъдат подложени на преследване заради вярата си и по политически причини.

Франция. XXXVI европейска среща на младежката общност на Тезе ще се проведе от 28 декември 2013 г. до 1 януари 2014 г. в Страсбург.

Израел. Израелски археолози са открили две антични сгради в Йерусалим, датиращи от X век преди Христос. Специалистите твърдят, че това са най-големите сгради за онова време, като едната е палат на цар Давид.

Русия. Руската православна патриаршия е прекъснала диалога с Протестантската църква в Швеция, тъй като последната е позволила венчавки между хомосексуалисти. Руският митрополит Иларион Алфеев - ръководител на отдела за външноцърковни отношения на Московската патриаршия, обвинява протестантите в „предателство към християнството“.

Италия. На 99-годишна възраст е починал италианският кардинал Ерсилео Тонини. Той бе най-възрастният кардинал на Католическата църква. След неговата смърт кардиналската колегия наброява 203 кардинали, от които 112 са под 80 години и имат право на избор на папа.

Ирландия. Петима депутати католици са напуснали християндемократическата партия на Ирландия, ръководена от министър-председателя Енда Кени. Те са се обявили против либерализацията на абортите, поддържана от премиера. Депутатите католици обявяват либерализацията за „култура на смъртта“.

Малайзия. Управляващата мюсюлманска партия в страната обвинява редакцията на католическото списание „Хералд“, че като християнско списание пише „Аллах“, а не „Бог“ в своите статии.

Румъния. По поръчение на папа Франциск префектът на Конгрегацията за светците кардинал Амато е обявил румънския мъченик монс. Владимир Гика (1873-1954) за блажен. Монс. Гика е арестуван през 1952 г. от румънската Държавна сигурност и умира през 1954 г. в затвора като мъченик.

Йерусалим. Започна реставрацията на черквата „Рождество Христово“ в центъра на Витлеем. През юни 2012 г. тя бе обявена от ЮНЕСКО за културно наследство. Реставрацията ще струва 1,95 милиона евро, осигурени от Унгария, Франция, Русия, Гърция, Палестина и Ватикан.

Китай. Китайските комунистически власти са арестували свещеника Сонг Ванжун, който е пътувал със собствена си кола, и са го откарали в не-

известна посока. Свещеникът е от католическата епархия Ксиванц. Напоследък китайските власти поставят католически епископи и свещеници под домашен арест или ги изпращат в трудововъзпитателни лагери. По последни данни католиците в Китай са над 25 милиона и непрекъснато се увеличават.

Полша. Католическият университет в Люблин започва обучаване на затворници по специалностите социология и информатика. Католическият университет във Варшава обучава също безплатно затворници по транспорт и логистика.

Турция. Посланикът на Светия престол е бил извикан в турското Министерство на външните работи, за да му се връчи протестно писмо във връзка с изказването на папа Франциск за престъплението срещу арменците от страна на Турция през 1915-1916 г., което папата е определил като „първия геноцид на XX век“. Нунцият е заявил, че това не е първото изказване на папа Франциск по въпроса; той още като архиепископ в Аржентина го е назвал „този геноцид“.

Ватикан. По случай закриването на Годината на вярата папа Франциск е обявил Ден на семействата, който ще се проведе на 26 и 27 октомври т. г. във Ватикан. На 27 октомври той ще отслужи тържествена литургия пред семействата от целия свят на площад „Свети Петър“. Мотото на световната среща на семействата е „Живейте с радостта на вярата“. Годината на вярата ще бъде закрита на 24 ноември, неделя.

+++ Папа Франциск е разговарял половин час по телефона с 44-годишната аржентинка Алехандра Перейра, която е била изнасилена от полицаи. Преди разговора жената е описала подробно случая в писмо до папата. Светият отец е завършил телефонния разговор с думите: „Ти не си сама, когато пожелаеш - ела, ще бъдеш добре дошла.“ Говорителят на Ватикан отец Федерико Ломбарди е заявил, че папата получава от цял свят много писма и обаждания по телефона по лични въпроси.

+++ По случай 35-годишнината от смъртта на Йоан-Павел I (1978) папа Франциск е изпратил съболезнования до близките му. Папа Йоан-Павел I ръководи Църквата само 33 дни.

+++ Римският епископ е отслужил тържествена литургия в римската черква „Свети Августин“ по случай 184-тото общо събрание на Августинския орден. Орденът е основан през 1244 г. и днес наброява 2880 членове, пръснати по целия свят.

+++ Архиепископ Георг Генсвайн (57) - префект на Папския дом и частен секретар на почетния папа Бенедикт XVI, е отслужил литургия в папската лятна резиденция Кастелгандолфо във връзка с празника Мадона на езерото и годишнината от осветяването на храма „Мадона на албанското езеро“, на чийто бряг е резиденцията.

+++ По настояване на папа Франциск Папската академия на науките, Папската академия за социални науки и Международната федерация

на католическите лекарски асоциации организират на 2 и 3 ноември конгрес за подготовка на реален план срещу търговията на хора и новите форми на робство. По данни на ООН всяка година над 20 милиона души са подложени на робски труд, над два милиона - на сексуално насилие, а над 20 хиляди са жертвите на търговията с човешките органи. За ръководител на конгреса папата е назначил канцлера на академите Марчело Санчес Сорондо.

+++ Папа Франциск проведе редовен публичен консисторий за канонизацията на блажените Йоан XXIII и Йоан-Павел II и издаде декрет, че папа Ронкали и папа Войтила ще бъдат обявени за светци на 27 април 2014 г. - втора неделя след Възкресение Христово, неделата на Божието милосърдие.

+++ Светият отец е приел ръководителя на комисията за реформа на курията и президент на „Каритас Интернационалис“ кардинал Оскар Андрес Марадиага. Хондураският кардинал Марадиага е архиепископ на столицата на Тегусигалпа и координатор на осемчленната кардиналска група, която разработва концепция за реформа на курията.

+++ Папата е назначил архиепископ Лео Бокарди (60) - бивш ватикански представител при ООН, за Апостолически нунций в Иран. От 75-милионното население на Иран над 450 хиляди са католици.

+++ Във връзка с 25-годишнината от публикуването на папската конституция „Пастор Бонус“ (Добрият пастир) папа Франциск съобщи, че в момента се разработва нова папска конституция. През 1988 г. Йоан-Павел II (1978-2005) публикува конституцията „Пастор Бонус“, която в момента се обновява от осемчленната кардиналска комисия.

+++ Римският епископ е посетил центъра за бежанци „Астали“ в Рим, където са настанени над 450 души от различни страни. Центърът се поддържа и ръководи от обществото на йезуитите, към което принадлежи и папата. В този център бежанците са на пълен пансион, изучават италиански език, подготвят им документи за намиране на работа и жилище.

+++ След като папа Франциск назначи 58-годишния ватикански дипломат Пиетро Паролин за държавен секретар, той преназначил архиепископ Георг Генсвайн като префект на Папския дом, архиепископ Джовани Анджело - за вътрешен министър, и архиепископ Доминик Мамберти - за външен министър.

+++ Светият отец ще посети римските централни гробища „Кампо Верано“ на 1 ноември - Ден на всички светци, и ще отслужи литургия. На следващия ден - 2 ноември - Възпоменание на всички покойници, той ще се помоли пред гробовете на папите. На 4 ноември папата ще отслужи традиционната литургия за починалите през годината кардинали, а на 24 ноември ще закрие Годината на вярата на площад „Свети Петър“.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Монс. Пиетро Паролин е новият ватикански държавен секретар

Папа Франциск прие съобразно канон 354 от Каноническия кодекс оставката на кардинал Тарчизио Бертоне от длъжността държавен секретар на Ватикан, който ще остане на този пост по искане на Светия отец до 15 октомври.

За нов ватикански държавен секретар папата назначи монс. Пиетро Паролин (1958), който в настоящия момент е апостолически нунций във Венецуела. Монс. Паролин ще встъпи в длъжност на 15 октомври 2013 г.

Същевременно Светият отец потвърди в заеманите от тях длъжности монс. Джовани Анджело Бечу, заместник държавен секретар на Ватикан, монс. Доминик Мамберти,

секретар за отношенията с държавите, монс. Георг Генсвайн (монс. Генсвайн години наред бе най-близкият сътрудник на Бенедикт XVI като негов личен секретар), префект на Префектурата на Папския дом, монс. Питър Уелс, помощник държавен секретар, и монс. Антоан Камилери, заместник-секретар за отношенията с държавите.

Папа Франциск назначи за генерален секретар на Губернаторството на града-държава Ватикан отец Фернандо Верхес Алсага от общността „Легионери на Христос“, а д-р Паоло Черуци - за консултант към Префектурата за икономически дейности на Светия престол.

Назначения в Римската курия

Папа Франциск прие оставката поради достигната пределна възрастова граница на кардинал Мануел Монтейро де Кастро от длъжността главен пенитенциарий и на негово място назначи кардинал Мауро Пиаченца, който до този момент бе ръководител на Конгрегацията за клира.

За ръководител на Конгрегацията за доктрината на вярата папата потвърди монс. Герхард Мюлер, а за секретар на същото ведомство - монс. Луис Франсиско Ладария Ферер. За помощник-секретар на конгрегацията е назначен монс. Джозеф Агустин Ди Ноя, досегашен заместник-председател на комисията „Ecclesia Dei“. Освен това Светият отец потвърди досегашните членове и съветници на ведомството за доктрината на вярата и назначи за съветник монс. Джузепе Шака, помощник-секретар във Върховния съд на Апостолическата сигнатура.

В Конгрегацията за евангелизация на народите папата потвърди за префект кардинал Фернандо Филони, за секретар монс. Силвио Хон Тай Фай и за помощник-секретар монс. Протазе Ругамба. Освен това той потвърди досегашните членове и съветници на конгрегацията.

В Конгрегацията за клира назначи за префект монс. Бениамино Стела, досегашен председател на Папската църковна академия; потвърди за секретар монс. Челсо Морица Ирусубиета; назначи за секретар за семинариите монс. Хорхе Карлос Татрон Вонг, издигайки го в архиепископски сан.

В Администрацията на имуществото на Апостолическия престол назначи за делегат на редовната секция монс. Мауро Ривела - от клира на архидиоцеза на Торино.

Освен това Светият отец назначи за апостолически нунций в Германия монс. Никола Етерович, досегашен секретар на Синода на епископите, а на негово място назначи монс. Лоренцо Балдисери, досегашен секретар на Конгрегацията за епископите.

За апостолически нунций в Сиера Леоне бе назначен монс. Мирослав Адамчик, досегашен апостолически нунций в Либерия и Гамбия.

Папа Франциск назначи апостолически нунций и председател на Папската църковна академия монс. Жанпиеро Глодер за съветник на нунциатура и завеждащ отдел със специална мисия в Държавния секретариат, издигайки го в архиепископски сан.

Вьетнам Полицейска разправа с католици

В началото на септември в енорийска черква в северната част на Вьетнам полицията е разпръснала демонстранти католици, събрали се на протест срещу арестуването на свои събратя по вяра. Властите са произвели няколко залпа във въздуха. В резултат на стълкновенията са били ранени десетки хора.

Около 300 католици се събрали в черква на общността на редемптористите в Ми-Ион в знак на протест срещу ареста на двама енориаши, задържани през юни т. г. и хвърлени в затвора без съд и присъда. Порано полицията заявила, че

арестуваните - известни поддръжници на вярата, ще бъдат освободени в най-скоро време. Това обаче така и не се случило.

След митинга, състоял се пред една от местните правителствени сгради, демонстрантите се събрали в енорийската черква. Участниците в акцията държали в ръцете си лозунги с призови да се обърне внимание на незаконния арест на двамата енориаши. Полицията се разправила жестоко с протестиращите, което не се случва за пръв път.

По www.catholic-news.bg

Едно безценно време

Една неделна сутрин, когато литургията беше в края си, слушах внимателно енорийските съобщения, четени от отец Елко. Оттам разбрах за фестивала в Белозем. От няколко години чувах за него и с нетърпение очаквах да стана на подходящата възраст, за да отида. Но не знаех, че преживяванията ми там ще надминат очакванията ми. Това бяха шест дни в компанията на хора, които обичат Бог, сродни души, с които прекарахме чудесно време.

Когато пристигнахме в лагера, всички бяха любезни и ни посрещнаха мило: мене, брат ми и приятелите, с които пъту-

вахме. Настаниха ни в стаи с четири двуетажни легла, така че бяхме осем деца. След това трябваше да излезем и да седнем пред сцената, за да се представим. Обясниха ни правилата, които задължително трябваше да спазваме, ако „не искаме да си тръгнем по-рано“, както казваше отец Ярослав. Хубаво е да има дисциплина, както ни учат и у дома.

На фестивала бяха покани много групи, които свиреха хубаво. Имаше уъркшопи, където ни учеха да свирим на китара, барабани, пиано или цигулка, да пеем, да рисуваме или да играем народни танци. Закуската, обедът и вечерята

бяха вкусни, защото бяха приготвени с много любов. Всичко беше прекрасно и времето отлиташе бързо.

Всекидневната програмата беше следната: събуджане рано, закуска, молитва, среща по групи със свещениците, Евхаристия, обяд, уъркшоп, вечеря, концерт, молитва, лягане. Времето, прекарано с връстници, които мислят и споделят мирогледа ти, е наистина безценно. Черквата в Белозем винаги беше препълнена с усмихнати и щастливи млади хора.

За мен фестивалът е незабравим и очаквам вече с нетърпение края на август 2014 г.

Елиас БАДЕР

Пишат ни от енориите

Казвам се Мария Александрова и съм на дванадесет години. Родена съм във Враца. Моят път като вярваща започна скоро, но аз отдавна исках да стана католичка, защото почти цялото ми семейство са католици. За това мое желание трябваше да премина през някои препятствия, но най-накрая се случи! Когато се кръстих, почувствах, че в живота ми започва нова страница - духовна страница. По време на своето Първо причастие аз за първи път приех тялото Христово и сякаш се почувствах жива! Това стана по време на енорийския празник „Успение Богородично“, който чествахме на 17 август 2013 г. в нашата енория във Враца. Тържествената литургия беше отслужена във временния па-

раклис в Дома на техниката от нашия епископ Петко Христов в съслужение с енорийския ни свещеник Койчо Димов. Имаше радостта да празнуваме това тържество с гости от София, сред които бе господин Борислав Лоринков, наш благодетел, и г-н Александър Генчев, архитект и проектант на бъдещия ни храм. В своята проповед епископът подчерта величието на Дева Мария, моя покровителка и застъпница в Небето. Както вече казах, Мария е моята Небесна майка и аз я обичам и почитам така, както почитам своите земни родители. Както Мария се радваше, че ще приеме Исус в своята утроба, така и аз се радвам, че приех Тялото Му в душата си. Сега с нетърпение очаквам своето миропомазване!

Усмивки и молитви

19 август 2013 г.

05:00 ч.

Рано сутринта е. Със сестра ми сме на гарата във Варна. С нетърпение се качваме във влака. Заемаме местата си и с усмивки потегляме към най-впечатляващото събитие за годината - Международния християнски фестивал в Белозем.

15:00 ч.

Вече сме на гарата в Белозем след дългото пътуване. Макар и малко изморени, с нетърпение се запътваме към „Свети Франциск“. Ето - вече сме пред портата. Пред нас се издигат познатите ни два купола на черквата, а освен тях - толкова хубави спомени!

Влизаме и виждаме много усмихнати младежи, много наши приятели, събрани в името на нашия небесен баща - Бог.

Вече се бяхме събрали около 130 младежи от цяла България, а освен това от Полша, Италия и Чехия. За кратко време се опознахме и с новите участници и успяхме да изградим мостове между нас. Всички бяхме като едно голямо семейство.

Дните минаваха неусетно. След като закусвахме сутрин, започвахме деня с гимнастика,

песни и танци. После се събирахме в черквата за набожност. Всеки ден на набожността имахме различни теми, с които задълбочавахме вярата си в Бог - Адам и Ева, Авраам и Сара, Дева Мария и Йосиф, а последния ден темата беше „Аз - свидетел на Христос“.

След набожността имахме срещи по групи, като всяка група беше водена от свещеник. Там ние обсъждахме темата на деня и разменяхме опити. След това имаше литургия. После следваше обяд и обедна почивка. След обедната почивка, когато едни си бяха починали, други поразходили из селото, идваше една много приятна част на деня - workshops, които бяха много разнообразни:

пеене, китара, цигулка, пиано, барабани, танци, народни танци и художествени занятия. След тях имаше спорт, а в един от дните ние направихме шествие с икона на Исус, съпроводено от песни, молитва за обединение на католици и православни, а после на една река обновихме кръщелните си обещания. Когато свършвахме следобедните занимания, си почивахме малко и после вечеряхме. След това настъпваше най-забавната част на деня - ве-

черните концерти. Всяка вечер на сцената имаше различни групи, които пееха и свиреха за нас, а на последния концерт ние представихме наученото от нас по време на тези занимания. Денят завършваше с вечерна молитва и всички със свещички в ръцете си осветявахме черквата.

По този начин „излетяха“ дните и вече беше 23 август - денят на тръгването, който завърши с литургия. Всички се сбогувахме със сълзи на очи, но и с нова надежда за фестивала следващата година.

23 август 2013 г.

15:00 ч.

Отново сме на гарата в Белозем. Качваме се на влака и минаваме през същите гари, през които минахме на идване, но този път не замислени към предстоящото, а разсъждаващи върху миналото. Върху всяка една усмивка, всяка една дума, молитва. Благодарни сме на Бог за случилото се, за това, че ни събра отново, за атмосферата, която не може да се опише с думи, за новите приятели. И с нетърпение очакваме следващия фестивал, когато отново ще се срещнем с нашите приятели и Бог.

Аниета АТАНАСОВА

Всъщност тази година за първи път отидох на ежегодния християнски фестивал в Белозем. И не само аз, но и цялата скромна, но много ентузиазизирана групичка от Пловдив, която включваше две момичета, едно момче и нашия обичан предводител - сестра Магдалена. Бях слушала за фестивала наистина много - не само от роднини, но и от много, много мои приятели, сред които и протестанти, и православни, не по-малко ентузиазизирани от приятелите ми в „Свети Лудвиг“ или която и да е католическа енория в страната. Още с влизането в двора на черквата в Белозем обаче всички ние бяхме изумени - не толкова от множеството наши връстници, изпълнени с въздушевление поради предстоящото откриване и следващия концерт, нито от временната суматоха около настаняването, колкото от самия отец Ярослав, който - както и се очакваше от всички нас - бе звездата на тази наистина празнична седмица благодарение на оригиналните си

Най-хубавите мигове

Из живота на гладни и оклюмали млади християни на фестивала в Белозем

идеи за сутрешна гимнастика, следобеден волейбол или концертни участия. Но може би най-впечатляващо бе неговото един вид откриващо амплуа на градинар с крачоли, навити до коленете, и една наистина много градинарска карирана риза. Както обикновено, впечатляващо артистичната му дегизировка обаче бе само в помощ на словото му при откриването на фестивала, посветено на вярата (тъй като в чест на обявената на 11 октомври 2012 г. Година на вярата фестивалът бе тясно тематизиран под надслов „Вярвам в Теб, Исусе!“) и на грижите, които - самоопределяйки се като вярващи християни - сме длъжни да полагаме за нея. С лейка и катехизис в двете си ръце отец Ярослав наистина сложи един тържес-

твен старт на маратона от емоции, който последва през идните дни - речта му (по-скоро искрен монолог, а може би дори диалог!) имаше за начало бурните аплодисменти на заливащите се от смях присъстващи, но затихна при едно общо мълчание, при някои дори породено от сериозност.

Нататък всичко по числовата ос на времето се съсредоточи в една много неясна дефиниционна област - най-хубавите кифли с шоколадов пълнеж, които съм яла през живота си, гладното множество християнска младеж, напираса за допълнителни порции на обяд и вечеря, игрите на най-малките около чешмичката в двора, превенциите срещу белоземските комари, винаги недостатъчни (не комарите, а превенциите, предпо-

лагаме - б.р.), и разбира се, половинчасовото чакане на опашка, за да успееш да се добереш до банята... И все пак на фона на тази дефиниционна област се открояват някои особено интересни моменти - като естество дискусията с отец Елко върху вярата или великолепната проповед на отец Збигнев Тенча през първия ден, която със своята откритост и дълбочина наистина трогна цялата ни група. Вече споменах и напълно! (повярвайте ми, напълно!) задължителния спорт следобед, където бях наистина изумена от способностите на някои сестри, но и от мощността на пръскачките на игрището ни.

И цялата тази еуфория притихваше в ума ми при най-вълшебните за мен мигове - кога-

то в сумрака на черквата при вечер аз и едни прекрасни крехки на години, но не и на талант певици заедно се разпяхахме с последните ласки на залязващото слънце. Уморени всички дружно полуклюмахме по време на вечерната молитва след поредния концерт, за да заспим, един по един (а стая №10 обичайно беше последна), в осигурените ни стаи.

Е, разбира се, всяко удоволствие върви и с прилежащите към него ограничения, за които можете да прочетете повече в Десетте заповеди на фестивала, но определено най-тежкото ограничение за участващите във фестивала бе кратката му продължителност. Но това и ни поставя нови хоризонти, нали?

Жана ХРИСТОВА

4

ИСТИНА VERITAS

Брой 10 (1479) октомври 2013 г.

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“ и у дома, ако се абонирате за него до 13 декември в най-близката пощенска станция.

Годишен абонамент - 6 лв.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Откъс от книгата „Бенедикт от Нурсия“ от отец Анселм Грюн, OSB
Превод от английски:
Снежана Францова
Редактор: Мария Чепишева
Този откъс се използва с разрешението на автора.

(Продължава от бр. 9)

Тази почит в крайна сметка се основава на вярата, че Христос живее в нашия брат. Ето защо това е нещо повече от човешко отношение, то има религиозна окраска.

Второто изискване произтича от отношението на почит. То е взаимна подкрепа. „Понасяйте един другиму теготите“ (Гал. 6, 2). Това е основният закон на живота в общността. Всеки монах по същество е брат на друг брат, който носи теготите му и го подкрепя. Той не иска първо да го промени, да го постави насилствено в калъп, а да го подкрепи. Той е свързан с него и точно със слабостите му, които той - така или иначе - не може да промени, както и със слабостта на характера му.

В момента много общности имат проблеми, защото те държат твърде много на взаимното търсене на промяна. Търпението един към друг е съществен елемент на истинската общност. Естествено това не означава, че човек трябва да изтърпи всичко. В главите за наказанието св. Бенедикт е показал, че той знае как да се изправи срещу проблеми, при това радикално, не само с думи, но и с решителни мерки. Но той също знае границата, където хората могат и трябва да се променят един друг. Без основната концепция на взаимното търпение човек винаги чувства принудата на насилствената промяна, тъй като другият човек винаги проявява свои начини на действие и характерни черти, които дразнят.

Вместо да искаме да се отървем от всичко, което ни смущава в другия, може би трябва да се запитаме дали Бог не иска да ни повери неприятния брат, дали Бог не желае да конфронтира нашето самодоволство и самоувереност, за да ни отвори за Своята любов, която понася всичко. Братята трябва да се подчиняват един на друг и да си помислят за какво могат да бъдат полезни на другите. В една общност човек трябва да се вслушва в другия, в неговите нужди и желания, в неговите чувства и настроения, в неговите идеи и инициативи.

Послушанието за Бенедикт означава аз да поема отговорност за общността, да ме касаят пряко нуждите на обществото и да се опитам да направя нещо за тях, вместо да държа на собствените си нужди и желания. Моята лична реализация не може да бъде поставена по-високо от тази на общността. Защото само ако първо се отворя към общността и с чувство за отговорност се свързва с нея, тогава мо-

га да се реализирам напълно. Идеологът търси лична реализация, като взема предвид само своите нужди и не зачита желанията на другите. Посредством служенето, отговорността, послушанието, посредством откритостта към другите аз намирам пътя към себе си.

Бенедикт описва вътрешната атмосфера в общността с думите: „Братска любов ще си окажат с чисто намерение.“ Братската любов трябва да бъде основната отличителна черта на общността. Това е зряла любов, която се основава само на чувства и емоции. Под чисто намерение Бенедикт има предвид любов, която е преминала отвъд нивото, на което аз проектирам своите чувства върху някой друг и следователно се чувствам емоционално свързан с него до такава степен, че да ревнувам от всеки, който е в добри отношения с него.

Бенедикт изисква от братята любов, която не изключва чувствата, любов, изпълнена с човешка топлина, но също така и любов, която притежава зрялост, която прониква по-дълбоко от самите чувства, която се докосва до тайната на брата и приема присъствието на Христос в него. Такава любов е повече от чувство, тя се проявява в

ки, или разочарование и отдръпване, защото чувствата сами по себе си не съставляват „тайната рецепта“.

В основните си общности Жак Льов (1908-1999) е придобил опит, подобен на този на Бенедикт: „Както е видно, истинската братска общност не почива основно на чувствата. Като къща, построена върху скала, тя почива здраво на Исус и Божието слово. Означават ли това, че чувствата са изключени? Ни най-малко. Но чувствата идват по-късно като зародиш или плод на дърво. Те не са коренът на дървото. Ако ние организираме един екип, една общност на радостта („да се чувстват добре един с друг“), ако в нашите дискусии твърде често се появяват думи като: „да бъдеш разбран“, „с доверие“, „даденост“, „не бих искал да съдя“, след това екипът ще бъде винаги в несигурно положение. Това се превръща в тревога, която ни ангажира толкова много, че вече нямаме време или възможност да правим нищо друго. Ако, от друга страна, общността се основава на желанието да направим така, че Христос да бъде заедно с нас и да действат съобразно това, след това останалите ще ни последват автоматично (Jacques Loew, „Ihr sollt Meine Junger Sein“ („Вие трябва да бъ-

ши от самотата ми, напротив - тя е мястото, в което индивидите съвсем съзнателно търсят уединение, защото смятат, че то е необходим елемент от човешкото и религиозното изстраване. Общността излиза от пътя си, за да направи място на уединението и го запазва за всеки отделен човек.

Основна характеристика на самотата е тишината, която Бенедикт разглежда като основен елемент на монашеския живот. В тишината лицето се освобождава от всички задължения на земята и на хората, за да се изправи пред Бог. За първите монаси млчанието е било знак за поклонение, знак, че няма изграден град, в който да живеят. В тишината ние се оттегляме от света, отчуждаваме се от него, за да научим, че нашата истинска родина е небето. Във и чрез своята монашеска общност Бенедикт създава едно общо място на млчание, място, в което общението в групата многократно се прекъсва от погледа към Бог, към Когото всеки човек трябва да се обръща. Общност не означава да се прилепим един за друг, но да оказваме помощ на отделния човек в неговата самота, да имаме смелост да се явим пред Бог, за да се придържаме не към хората, а към Бог.

Заклучение

Изминали са 15 века от времето на св. Бенедикт. Но един поглед върху неговото правило показва, че Бенедикт преминава през времето, за да провъзгласи едно послание, което да ни покаже пътя, който се е доказал през вековете като път към Бог и като път към изцеляването на човека. Нужно е само да се вслушаме внимателно в това, което Бенедикт казва на своите монаси в Пролога на своето „Правило“: „Слушай, сине мой, внимателно поученията на учителя и охотно склони ухото си към тях. Приеми послушно представленията на любимия си отец и усърдно ги изпълнявай. За да можеш чрез послушание и старание да се възвърнеш към Оногова, Когото чрез непокорност си изоставил“.

Ние ще отдадем най-добре почит на Бенедикт, ако вместо да почитаме неговата личност и сипем похвални слова за него, отворим душите си за неговото послание. Докато се занимаваме с личността на Бенедикт, ние рискуваме да проектираме собствен идеален образ върху него. Тъй като датите в живота на Бенедикт са толкова несигурни, те лесно могат да ни изкушат да запълним липсите с въображаеми картини. Затова пък Правилото на Бенедикт се намира пред нас - солидно и стабилно. То поставя изисквания, към които трябва да вземем отношение. Ако се вслушаме в него, ще действат в съгласие с мислите на св. Бенедикт, който никога не е искал да проповядва в своя полза, а само в името на Христос. Със своето правило той ни показва практически път как да стигнем до Него.

2. Ora et Labora - Молитва и работа

конкретни действия. За този вид любов Бенедикт казва в глава 35: „Братята трябва да служат един на друг.“ И съвсем трезво той изброява следните услуги: в кухнята, на масата, в почистването, в грижите за болните. Точно толкова важна, колкото атмосферата на взаимна любов, е грижата за баналните всекидневни дейности, така че никой да не изпитва затруднение, когато мие пода, да не се обсъжда работата по миене на пода по-дълго, отколкото би отнела самата работа. Братската любов, която трябва да поддържа една общност, винаги трябва да бъде конкретна любов, която е готова и желае да изпълнява всекидневните дейности, да ги изпълнява с вяра и без да проявява много емоция.

Друг елемент, който Бенедикт предвижда като основа на своя модел за общност, е любовта на Христос. Тази любов трябва да се постави по-високо от всички човешки чувства. Христос е в основата на една общност, която може да устои на всичко. Общността означава повече от красиво изживяване на положителни междуличностни отношения. Ако общността се крепи само на чувства, тогава възникват или клю-

дете мои апостоли“), Фрайбург, 1978 г., стр. 152).

Ето защо много важна предпоставка за трайността на една общност като манастир е тя да живее с някаква цел извън себе си, да постави Христос над себе си. Това предпазва обществото от идеологии, които от време на време може да се наблюдават в днешно време. Тъй като монасите заедно служат на Христос и го смятат за център на живота си, поради тази причина една истинска човешка общност, по-постоянна от чувствата на доверие и сигурност, може да се развие около тази фокусна точка.

Бенедикт предвижда общност от монаси. Думата монах по правило означава самотен. Монахът е човек, който живее сам, в самота. Следователно общността, както я разбира Бенедикт, винаги е белязана от плодотворното напрежение между самотата и общия живот. Общността на Бенедикт не е компания от ергени, които се справят добре сами по себе си, не е гнездо на сигурността, а зряла общност, в която индивидите конкретно създават своето уединение и понасят самотата пред Бог. Общността не иска да ме ли-

Послание на папа Франциск за Световния ден на мисиите - 20 октомври 2013 г.

От стр. 1

я отнесе и в „перифериите“, особено при онези, които все още не са имали възможността да познаят Христос. Силата на нашата вяра - в личен и в общностен план - се измерва и със способността да я извествяваме на другите и да я разпространяваме, да я живеем в милосърдната любов и да свидетелстваме за нея пред хората, които срещаме и които споделят с нас жизнения път.

2. Годината на вярата - петдесет години след началото

на Втория ватикански събор - е стимул цялата Църква да придобие обновено съзнание за своето присъствие в съвременния свят, за своята мисия сред народите и нациите. Мисионерството не е само въпрос на географско разположение, но касае народи, култури и отделни личности, понеже „границите“ на вярата не преминават само през територии и човешки традиции, а и през сърцето на всеки мъж и всяка жена. II ватикански събор подчерта по специален начин как мисионерският дълг, дългът да се разширят границите на вярата, се отнася до всеки кръстен и до всички християнски общности: „Понеже Божието народ живее в епархийни и преди всичко енорийски общности и именно в тях той се проявява по определен начин,

общностите също трябва да свидетелстват за Христос пред народите.“ (Декрет Ad Gentes, т. 37). Значи всяка общност е призвана и поканена да приеме задачата на Исус, поверена на Неговите апостоли - да бъдат Негови „свидетели в Йерусалим и в цяла Юдея и Самария, и дори докрай земя“ (Деян 1, 8), но не като второстепенен аспект на християнския живот, а като основен аспект: всички ние сме изпратени по пътищата на света, за да вървим с нашите братя, изповядвайки и свидетелствайки нашата вяра в Христос и ставайки вестители на Неговото Евангелие. Приканвам епископите, свещениците, свещеническите и пастирските съвети, всяка отговорна личност и група в Църквата да засилят мисионерско-

то измерение в своите пастирски и обучителни програми, осъзнавайки, че техният апостолски ангажимент не е пълен, ако не съдържа намерението да „свидетелстват Христос сред народите“, сред всички народи. Мисионерството не е само програмно измерение в християнския живот, но цяла съвкупност от измерения, които касаят всички аспекти на християнския живот.

3. Често делото за евангелизация среща препятствия не само извън, но и вътре в църковната общност. Понякога дръзновението, радостта, смелостта и надеждата, които влагаме, за да известим на всички Посланието на Христос и да помогнем на хората от нашето съвремие да Го срещнат, са недостатъчни. Понякога все още се мисли, че да раз-

пространяваш Истината на Евангелието, значи да оказваш насилие над свободата. Папа Павел VI има по този повод осветляващи думи: „Би било... грешка да се налага каквото и да е върху съзнанието на нашите братя. Но съвсем друго е да се предложи на това съзнание евангелската истина и спасението в Исус Христос съвсем ясно и с пълно уважение към свободния избор, който съзнанието ще направи... Това е наистина зачитане на тази свобода.“ (Апостолически призив Evangelii nuntiandi, т. 80). Ние трябва винаги да имаме смелостта и радостта да предложим - с уважение към другия - срещата с Христос, да станем вестители на Неговото Еван-

На стр. 6

Нека да бъдем истински силни във вярата

От стр. 1

ната на вярата, като подчерта, че тя е отговор на необходимостта да се проповядва вярата в днешния лаицизиран свят. Сред събитията бяха открити обявяването от папа Бенедикт XVI на Годината на вярата, изборът на папа Франциск, Световната младежка среща в Рио, издаването на енцикликата „Светлината на вярата“. От вниманието на монс. Болонек не убягнаха и събитията от местната ни Църква като „Рио в Малчика“, честването на 25-годишнината от въздигането в епископски сан на монс. Георги Йовчев, както и предстоящите празници, посветени на блажения Йоан XXIII през октомври.

Следващият етап на програмата бе бдение с богата програма от духовни, исторически и фолклорни акценти, представени от отделните енории. Вечерта завърши с Мариана молитва.

Сърцето на националната среща бе Светата Евхаристия на 7 септември, която по призива на Светия отец за молитва за мир в Сирия бе с това намерение. Софийско-Пловдивският епископ Георги Йовчев предостелства литургията в енорийската черква на кв. „Ген. Николаево“, на която бяха подновени кръщелните обещания. В размишлението си епископът призова в Годината на вярата да осъзнаем този дар, който е облял нашата душа. Изтъкнато бе още, че днес в света има политически и икономически кризи, но те не са причина за

злините. Като първопричина бе посочена липсата на вяра, на упование в Бог. „Ако човек се е отделил от източника на живота, не може да има радост и щастие. Да осъзнаем големия дар, даден ни от Бог. Да пребъдваме в Божията любов... Той е милосърдие без край, несравнима светлина“, каза проповедникът. С тревога бе отбелязано, че в днешния свят може да се говори не за атеизъм, а за себетеизъм. Човек се отрича от Бог и слага себе си на Негово място. Прави всичко за своя полза - това бе посочено като големия грях на нашето време. Завършвайки, епископът каза, че намалява броят на тези, които са яки във вярата, и трябва ние, които ни е запазила благодатта на вярата, да бъдем истински силни във вярата поради това, че изцяло сме се доверили на Бог и той ни дава сили. С тази литургия за Новата евангелизация през Годината на вярата завърши Първата национална среща на католиците в България.

След нейния край участниците изразяваха своето удовлетворение и духовна радост от преживяното. Мария Станева от Житница сподели, че е „наистина прекрасно, когато група хора се събират, обединени от нещо толкова чудотворно като вярата! В деня на Съединението на България католиците в България бяха съединени във вярата, молитвата, споделянето. Моменти като този национален

събор са важна отправна точка за всеки християнин католик, тъй като винаги има нужда от нещо, което да ти припомни кой си, за какво си тук, на тази земя, какво трябва да допринесеш, за да бъде света около теб малко по-добър, по-справедлив, изпълнен с малко повече мир“. Мария Станева сподели още, че молитвата пред пещерата на Дева Мария от Лурд за мир в Сирия е била изключително силен момент с надеждата мирът да пребъде навсякъде по земята, във всяко кътче на света, във всяко човешко сърце! „А ние - яките във вярата, сме длъжни да носим искрите на надеждата и любовта навсякъде около себе си с думи, действия, жертвоготовност, за да се изпълнят думите на Христос „По делата ще ги познаете“.

Росица Маринова от София посочи, че една такава среща подтиква към размисъл дали вярата е това, което може да крепи човек, и тя като вярващ човек смята, че друго не би могло да ни даде такава сила и утеха.

Отец Димитър Димитров, организатор на инициативата, сподели, че е много благодарен на Бог за изживяната духовна радост, която бе видна в очите на хората. С удовлетворение отбеляза и че идеята на срещата е станала реалност, както и мненията на участници, че е добре подобна инициатива да стане ежегодна.

Жана СТОЕВА

Послание на папа Франциск за Световния ден на мисиите - 20 октомври 2013 г.

От стр. 5

гелие. Исус дойде сред нас, за да ни посочи пътя на спасението и да ни повери мисията да го покажем на всички чак до краищата на земята. Често виждаме, че това, което се откроява и се предлага, е насилието, лъжата, грешките. Наложително е в наше време да направим да заблести хубавият живот от Евангелието чрез известяването и свидетелстването, и то от самите недра на Църквата. Понеже в тази връзка не бива да се забравя един основен принцип за всеки евангелизатор: не е възможно да се известява Христос без Църквата. Да се евангелизира никога не е индивидуален, изолиран, личен акт, а е винаги църковен акт. Папа Павел VI пише, че „когато и най-скромният проповедник, катехист или пастир в най-отдалеченото място проповядва Евангелието, събира своята малка общност или отслужва тайнство, дори когато е сам, той извършва акт на Църквата“. Той действа „не чрез мисия, която сам си е приписал или по лично усмотрение, а в единство с мисията на Църквата и от нейно име“ (пак там, 60). И това дава сила на мисията и прави всеки мисионер и евангелизатор да не се чувства никога сам, а част от едно-единствено тяло, оживявано от Свети Дух.

4. В наше време мобилността и лекотата в общуването чрез новите средства за комуникация смесиха помежду им народи, знания и опит. В търсене на работа цели семейства се преместват от един континент на друг. Професионалният и културният обмен както и туризмът, и други подоб-

ни явления стават причина за голямо движение на хора. Понякога е трудно - дори за енорийските общности - да познаят добре тези, които са временно там, или тези, които обитават постоянно територията на енорията. Освен това във все по-обширни зони на традиционно християнски райони нараства броят на тези, които са чужди на вярата, които са безразлични към религиозното измерение или имат други вярвания. Не са редки и случаите, когато някои кръстени християни правят избор в живота, който ги отдалечава от вярата и ги превръща в хора, нуждаещи се от нова евангелизация. Към всичко това се прибавя фактът, че голяма част от човечеството все още не е чула Благата вест на Исус Христос. Както и фактът, че преживяваме момент на криза, която засяга различни сектори на живота - не само икономиката, финансите, изхранването и опазването на околната среда, но и този на дълбокия смисъл на живота и основните ценности, които го направляват. Съвместното човешко съществуване е белаяно от враждебност и конфликти, които пораждаат несигурност и затруднения при намирането на пътя за стабилен мир. В тази сложна ситуация, когато хоризонтът на настоящето и на бъдещето изглежда покрит със застрашаващи облаци, е още по-наложително смело да се разпространява навсякъде Евангелието на Христос, което представлява едно послание за надежда, помирение и общение, една вест за близостта на Бог, за

На стр. 11

Размишление след националната среща в град Раковски

Сбрахме се на тази първа среща в Годината на вярата в гр. Раковски - родина на яката вяра, както се нарича от много католици. Християнската вяра е яка вяра, вяра, която е открита от нашия Бог; запечатана с предрогоценната кръв на Неговия син, Изкупителя на човешкия род; калена от примера и свидетелството на толкова свети мъченици и изповедници през вековете и непрекъснато освежавана от росата на Свети Дух, Господ животворящ, Който пребъдва, очисти и води Църквата към спасението. Наистина това скъпо съкровище - нашата вяра, е яка и силна, несломима и винаги побеждаваща.

Нека да си зададем въпроса и да се опитаме да отговорим - какво значи да вярваш? Почетният папа Бенедикт XVI казва: „Да вярваш, означава в мрака на света да докоснеш Божията десница и вече докоснат от благодатта, да чуеш Неговото слово и да видиш любовта Му.“ Всъщност Бог е посял семето на вярата в на-

шите души още в деня на светото кръщение - когато сме били докоснати в тъмнината на света от Неговата благодат и сме били приети за Негови чедра. С вярата сме прегърнали Бог, усетили сме Неговата бащина милувка; с вярата човек от скитник е станал син или дъщеря на Бог, Божие дете, и душата намира този мир, този покой, който идва от Христос, понеже е озарена от Светлината, която Свети Дух излива щедро, за да прогони всеки мрак, да прогони мрака на света. С вярата започвам да раста духовно, да имам Бог за баща и Дева Мария и Църквата за майки. Ние, християните, сме много облагодетелствани - имаме три майки: земята, небесна - Дева Мария, и вселенска - Църквата Христова. Три майки, които ме обичат, пазят, които се грижат за мен и които ще имам завинаги. Не сме сираци или скитници без цел, смисъл и посока, а сме Божии деца, чедра на Спасението. Вярата ме учи като мъдра учителка: има Бог, който е Баща и те обича - вярвай в Бог, а Бог е любов, Бог е живот - казва Светото Писание; тогава да си вярващ, означава да обичаш живота, след като Бог е любов и живот. Да обичаш истински живота, като го пазиш за възк-

ресението и вечния живот. Вярата ми казва: вярвай в Божия син - Исус, който Отец прати на света като Спасител; Спасител, Когото срещам жив в Църквата в Светото Причастие - една среща със Спасителя, със Спасението на човека от врага на човека, от мрака на света. Вярата ми казва - вярвай в Свети Дух, Който бе излят в нашите сърца, Който запечата вярата у тебе с Кръстманието (миропомазването); Свети Дух е Сила Божия, следователно вярата е сила в живота. Кой запали тази свещ в моя живот? Кой ми даде тази Светлина, която да прогонва мрака? Само Бог - началникът и завършителят на вярата, Бог направи от мен една запалена свещ, която да гори като горящата и неизгаряща къпина на Синай - понеже тази свещ гори с Неговата любов в сърцето, а тя е вечна. Ние сме светлина на света, понеже сме запалени свещи в мрака на света. Да светне тази светлина! Вярата ни дава тази светлина, тогава - да обобщим - да си вярващ, означава да обичаш и пазиш живота; да срещаш Спасителя като Твой брат; да имаш силата и светлината на Духа.

Нашата вяра е като подарък, който сме получили, без да сме го заслужили. Но как-

ва изненада! Когато го отворим, вътре откриваме нов подарък и в него - друг, благодат връз благодат, почти като известните кукли матрьошки, подарък след подарък. На Бог Му харесва да ни прави тези щедри подаръци - Бог е Любов, безкрайна, чиста любов, с която обича всеки човек. Свети Павел казва: „(Бог) Който иска да се спасят всички човеци и да достигнат до познание на истината“ (1 Тм. 2, 4). Вярата е спасителната лодка, с която достига до истината и живота. В своите мисли бележитият френски философ Паскал казва: „Християнската вяра има две основни истини и за хората е еднакво важно да ги знаят и еднакво опасно е да не ги знаят: Истина 1 - има Бог, Когото могат да познаят; Истина 2 - в човешката природа е заложена греховността, нашата нищожност. Еднакво опасно е за човека да познава Бог, без да знае своята нищожност - така се възгордява умът, или да познава нищожността си, без да иска да знае за Бог, за своя Изкупител - така се ражда атеистът. Необходимо е Божието милосърдие - добавя Паскал, - за да разкрие на човека тези две истини, фундаментални в човешкия живот.“ Ние, християните, ние от яката вя-

ра можем да познаваме едновременно Бог и нашата нищожност само чрез Исус Христос. Нашият Бог не е висше същество, самозатворено и изолирано във висините, както си Го представят някои религии по изкривен начин. Нашият Бог дойде като брат сред нас, изпълва с любов и утеха сърцето, кара всеки от нас да почувства своята нищожност и Неговото безкрайно милосърдие. „Без Исус Христос светът не би могъл да продължи да съществува - или би трябвало да бъде унищожен, или да се превърне в ад“ (Паскал, „Мисли“, гл. VIII, Основания за християнството). Исус каза на самарянката, че ще й даде живата вода, която блика за вечен живот, и тя почерпи от този свеж извор, от извора на Спасението и стана вярваща и свидетелка на Христос. И сега Исус казва на всеки от нас: „Ако знаеш дара Божи... почерпи от този извор, почерпи вярата, живата вода, за да живееш и да бъдеш вечен с Мен.“ Нека с благодарност и признателност към Бог, с радост да почерпим от тази жива вода от извора на Спасението. Амин.

Отец Койчо ДИМОВ,
енорийски свещеник
в Бърдарски геран,
Враца и Гостиля

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1479)
октомври 2013 г.

Заедно с хората в нужда

7 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1479)
октомври 2013 г.

(Продължава от бр. 9)

След като Епископската конференция на Католическата църква в България решава да създаде „Каритас“ - България, на 8 юли 1993 г. в София се провежда учредителната конференция на Националната католическа федерация. В нея участват шестнадесет представители на епархийните организации, присъства и първият нунций в България монс. Марио Рици. На конференцията е приет уставът на „Каритас“ - България, за президент е избран тогавашният председател на „Каритас“ - Русе, Надка Гергинчева, а за генерален секретар - Емануил Паташев от енория „Успение Богородично“ - София.

„Каритас“ - България, трябва да координира и контролира дейността на регионалните организации, да представлява „Каритас“ пред българската държава и да поддържа връзките с партньорите от чужбина. В края на конференцията нунцийт монс. Марио Рици произнася паметни слова: „Доволни сме, че предлагаме на българското общество този израз на християнско милосърдие, и то не формално, а на практика... Ние извършихме нещо историческо. Милосърдието идва от Христовото сърце и ако ние го приложим на практика, ще бъдем Христови последователи с всички добри последствия. Бог да ви благослови!“

Трудностите при регистрацията пред държавата

Новоизбраните президент и секретар започват процедурата по регистрацията на организацията. „Тук срещнахме много големи трудности от страна на държавата - казва Надка Гергинчева. - Две години отказваха да ни регистрират, защото държахме да се наричаме „Национална католическа федерация „Каритас - България“. Проблемът е в думата „католическа“. По същото време в България навлизат сектите, които също раздават хуманитарни помощи, и за религиозно неграмотните държавни служители е трудно да разберат, че Католическата църква не е опасна за обществото. „Представяхме купища документи - разказва Емануил Паташев, - трябваше да доказваме в съда какво е Католическа църква и да обясняваме защо искаме да правим такава организация“.

Междувременно „Каритас“ - България, подава документи за членство и в „Каритас“ - Интернационалис. На 15-ата генерална асамблея на организацията на 8 май 1995 г. „Каритас“ - България, е приета за пълноправен член на „Каритас“ - Интернационалис. Още на следващия ден, 9 май, организацията е регистрирана и от Софийския градски съд.

На обучение

Почти всички хора, ангажирани с „Каритас“ тогава, са доброволци. За тях „Каритас“ - Австрия, организира семинар в Хисаря. В края на годината 17 души от цялата страна са изпратени на още едно обучение - този път във Франция. Там те се запознават с разнообразните проекти на френската организация. По-късно това им дава възможност да заимстват идеи за бъдещата благотворителна дейност на „Каритас“ в България.

20 години „Каритас“ - България

Първите инициативи

В първите години „Каритас“ се развива предимно в отделните енории, а не толкова на епархийно ниво. В началото на 1994 г. е създадено енорийско подразделение на „Каритас“ в Белене. Тогавашният енорийски свещеник, сега епископ на Никополската епархия и от 2002 г. президент на „Каритас“ - България, монс. Петко Христов, има голямо желание в Белене да създаде такава организация. „По онова време само в Русе имаше „Каритас“ - си спомня монс. Петко. - Заедно с няколко помлади енорияши направихме събрание в черквата и избрахме управителен съвет. Първоначално раздавахме помощи.“

Първата социална кухня на „Каритас“ в България е открита в Пловдив на 12 май 1994 г. „После и в Русе, и в София се създадоха социални кухни - разказва Емануил Паташев. - В този период трите „Каритас“ в България се „копиреха“ едни други в добрия смисъл на думата.“

Още от 1992 г. в Пловдив работи социална аптека, която предоставя безплатни лекарства. „Аптеката беше много полезна - спомня си отец Иван Топалски. - Дарители от чужбина ни изпращаха медикаментите.“

„Каритас“ - София

Постепенно сестрите евхаристинки предават милосърдната дейност като „Каритас“ на Апостолическата екзархия. Така в енория „Успение Богородично“ се събират два десетина млади ентузиаста, които създават „Каритас“ - София. Те се помещават в екзархията и са подпомагани от „Каритас“ - Австрия, в лицето на Франц Приорер. Впоследствие той е заменен от Фелицитас Филип. „Голямото предизвикателство пред София - спомня си Паташев - беше да се създадат организации на „Каритас“ в енориите на екзархията, които обхващат цяла България.“

Фелицитас Филип насочва „Каритас“ - София, към създаването на партньорства със субекти от Западна Европа. Пример за това е проектът в село Баня, Нова Загора. Предимно турци и роми, повечето деца от селото, не ходят на училище. Благодарение на осъщественото партньорство с „Каритас“ - Грац, малчуганите от село Баня получават безплатен обяд и започват да посещават учебните занятия.

Земеделската кооперация в Белене

Изграждането на земеделска кооперация в Белене е един уникален проект на „Каритас“ - Русе, реализиран благодарение на „Каритас“ - Швейцария, и швейцарската държава. „С това начинание имаме хиляди перипетии - обяснява Стефан Марков, директор на „Каритас“ - Русе. Той си спомня колко трудно е било да се спечели доверието на хората, за да станат членове на кооперацията. Постепенно кандидатите се увеличават и землището достига 3000 дка земя. „Имахме проблеми и с агронома, и с намирането на управител“ - разказва монс. Петко, който признава, че по едно време даже са мислели да се откажат. Все пак благодарение и на подкрепата на

швейцарците проблемите са преодолени. Създадена по европейските стандарти години преди влизането ни в ЕС, кооперацията работи и до днес - вече като самостоятелен стопански субект.

1996-1997 г. - криза, граничеца с национална катастрофа

През годините икономическата обстановка в България все повече се влошава. През зимата на 1996 г. инфлацията вече е 1000%, а средната заплата е по-малко от пет щатски долара.

Изминали са вече близо четири години, откакто „Каритас“ работи в България, и освен с натрупания опит в подпомагането на нуждаещите се организацията разполага и с изградена структура. Работещите в „Каритас“ си дават сметка, че положението в страната се влошава и една година преди да се очертае тежката икономическа криза, започват подготовка. „Вече имаме нужните контакти с чуждестранните организации и когато кризата, която граничеше с национално бедствие, се случи, имаме готов план за действие.“ „Каритас“ - България, координира първата голяма национална акция за подпомагане на населението под заглавието „Апел за помощ“. Солидарни с българския народ, дарители от целия свят откликват на молбата на организацията. Получена е хуманитарна помощ за милиони левове, която е разпределена в цялата страна. Пристигат тонове хранителни продукти и дрехи. „Идваха много помощи, хората изпращаха каквото можеха и понякога беше трудно да ги разпределим“, обяснява Стефан Марков. Такъв пример е пратката от Германия, която е един кораб, натоварен с 20 тона картофи. „Давахме на Червения кръст, на училищата, на различни сиропиталища“, спомня си Марков. Така в Русе се постига и много добър

диалог с институциите. „Общината в Русе ни приемаше много добре - разказва директорът на „Каритас“ в града. - Всеки път обяснявахме, че „Каритас“ е организация на Католическата църква, но не помага само на католици.“ И през тежката зима на 1996-1997 г. „Каритас“ не спира да подкрепя нуждаещите се. „Работата нарасна многократно - пише в доклада си за дейността на „Каритас“ през 1997 г. Емануил Паташев. - Всичките ни хора бяха ангажирани до краен предел.“

Хората разбират бързо, че „Каритас“ предоставя помощи, но за съжаление възможностите на организацията не могат да достигнат до всички. Стига се дори до протести. Въпреки денонощната работа доброволците на „Каритас“ запазват самообладание. През зимата на 1996-1997 г. те са 750 души. Според Паташев първият национален проект на „Каритас“ е успешен, защото всички обединяват усилията си. Акцията „Апел за помощ“ продължава и през следващата зима.

В първите години след падането на комунизма благотворителната организация „Каритас“ се появява спонтанно, като естествена човешка реакция в помощ на страдащите в тези тежки за българския народ времена. Освен материална помощ „Каритас“ предлага и духовна подкрепа на нуждаещите се - основно от монахините и свещениците, които помагат на организацията. Доброволците се опитват да вършат работата си, като показват състрадание към другите. С много ентузиазъм епархийните организации правят своите първи стъпки и създават първите си проекти. Трудностите и предизвикателствата помагат на „Каритас“ постепенно да се утвърди като благотворителната организация на Католическата църква в България.

(Следва)
Ива МИХАЙЛОВА

Наново да разпалим любовта

От сгр. 1

най-важното си остава нашата основна цел - духовни упражнения по пътя, напредване по пътя към Небесния отец, разпалване на любовта към Него и към ближните.

Тръгвайки рано след литургията от Малкотърновското светилище и приемайки майчинския благослов на „Покровителката на единството между християните“, както я назова блаженият Йоан-Павел II по време на короноването й през 2002 г., вървим към мястото, където са изложени за почит мощите на свети Йоан Кръстител - светец, еднакво почитан и от православни християни, и от католици. Това е в прекрасно съзвучие с икуменичния характер на поклонението и с едно от основните ни намерения, с които вървим вече за трети път - единството на всички християни. През тези три години на поклоннически походи пеша винаги имаше присъединени към нас православни братя. Надяваме се техният брой да расте в нашите редици, да усещат вина-

ги нашето благоразположение към тях и да можем заедно да прославяме Пресветата Троица чрез посредничеството на нашия еднакво обичан светец, за когото Исус казва, че е „най-големият сред родените от жена“.

Закривайки молитвената осмодневница за християнско единение през януари 2012 г., Бенедикт XVI каза: „Учението на апостолите, братското общение, преломяването на хляба и молитвата са конкретни форми на първата християнска общност в Йерусалим, обединена от действието на Свети Дух, но същевременно и главните черти на всички християнски общности във всяко време и във всяка епоха. Те очертават основните рамки на единението във видимото Тяло на Църквата“. Поклонничеството е място, където практически се връщаме към тези негови думи за единство.

Тази година походът продължи четири дни и беше проведен от 10 до 13 септември. Участваха 16 вървящи и около

Пишат ни от енориите

На 17 август в с. Покрован, община Ивайловград, се проведе събор по повод на 100-годишнината от трагичните събития през 1913 г. Честванията започнаха от сутринта с панихида за жертвите, отслужена от Негово високопреосвещенство монс. Христо Проиков на паметника край селото. Десетки жители и потомци на с. Покрован дойдоха да почетат паметта на загиналите.

На това място преди 100 г. е имало училище. Там турският башибозук затваря мъжете от селото и ги убива, а след това опожарява училището и селото.

Гост на събитието бе г-жа Овчарова - кмет на община Ивайловград. Чуха се тържествени слова и стихове, в които Покрован бе отъждествен с Батак и наречен „Покрованският Батак“. Бяха поднесени цветя на паметника от г-жа Овчарова и от много присъстващи.

След това всички се отправиха към черквата „Успение Богородично“. В двора на храма беше осветен мемориален кръст, издигнат от потомци на покрованци, живеещи в с. Светлен, област Търговище.

Денят продължи с родови срещи и курбан за здраве, който беше осветен и раздаден на присъстващите.

Вечерта по време на тържествената част беше направена проверка-заря, имаше и фолклорна програма с много народни хора и песни.

На 18 август, неделя, Негово високопреосвещенство монс. Христо Проиков отслужи архиерейска литургия в съслужение с отец Клаудио и отец Мартин. На тази тържествена литургия пет деца получиха Първо причастие.

Жени ДОБРИНОВА

70 духовни поклонници. Изключително градивни, систематизирани и увлекателни беседи по пътя водиха отец Пламен Гечев, отец Лукаш Павицки и дякон Мачей Кот. Темата „Кръста Христов - глупост за езичниците!“ бе разработена в подтеми: „Вярата като отговор на Бог“; „Вяра и обръщане“; „Криза и развитие на вярата“; „Зряла вяра и евангелизация“. Аниматорки на песнопенията с цигулка, китара и много заразителен ентузиазъм бяха сестра Асумпта и сестра Милена от общността на сестрите елисаветки във Вроцлав. Отците възкресници и капуцини в Бургас, София и Белозем ни оказаха както всяка година значителна помощ. Отец Роман Котевица и енорияшите от Малко Търново ни приеха като възобновители на една стара традиция на поклонничество пеша в района, посрещайки ни със здравец, прясна погача и други дарове на плодородната земя.

От поклонниците
www.poklonenie.viarvam.bg
(Следва)

Ронкали и Църквата в България

От смп. 1

кали - ще каже по-късно монс. Куртев. - Още от първата ни среща с него той спечели сърцата ни.“

Пристигането на монс. Ронкали в България е тихо и незабележимо. Отец Козаров и отец Стефан заедно със скъпия гост се отправят към Източнокатолическата енория на улица „Люлин“ 7 в София. Там са се събрали католиците от двата обряда и представителите на всички монашески общности в София. Тук монс. Ронкали за първи път поздравява католиците в България и ги окуражава да постанват във вярата. Тук той чува за първи път възторженото „Многая лета“ и - както ще каже по-късно - било толкова мощно и толкова добре прието от Господ, че той остава в България цели 10 години.

Първата година от своето пребиваване прекарва в Източнокатолическата енория на ул. „Люлин“. Животът в енорията е по-скоро мизерен, отколкото беден. Храната е оскъдна. Въпреки това усмивката и добрият хумор никога не напускат Ронкали. Веднъж на обяд монс. Ронкали запитал шеговито отец Козаров: „Отец, имате ли още от това чудно хубаво зеле? То наистина е много вкусно, но струва ми се, че само с кисело зеле не може да се живее на този свят. От утре аз плащам храната. Купувайте добра храна и се хранете добре.“ На 6 май 1925 г. той пише на своите близки в Италия: „Ям с апетит и почти свикнах с българската кухня, която е много добра, но малко пикантна.“ При друг случай казва: „Моята най-добра политика бе да остана да живея с католиците от източен обряд в България и да започна моето дело с тях.“

Пет дена след своето пристигане в София Ронкали посещава цар Борис III. Денят е 30 април 1925 г. Впечатленията от тази първа среща Ронкали изразява така: „Той е млад, много добър и много любезен мъж... Много обичан от своя

народ“ (писмо от 6 май 1925 г.).

По-късно, на 6 август същата година, прави визита и на Светия синод на Българската православна църква, събран специално за случая. Тогава се среща и разговаря за първи път със Софийския митрополит Стефан.

Политическото положение в България по онова време не е добро. Политическите убийства и атентатите са на дневен ред. Първата обществена проява на Ронкали в България е едно голямо дело на милосърдие. Точно десет дена преди неговото пристигане в България - на 16 април 1925 г. - е извършен терористичен атентат в черквата „Света Неделя“ в София. Едва узнал за това трагично събитие, монс. Ронкали отива да посети лично настанените в различни болници ранени.

Положението на Католическата църква е сравнително добро, но окаяно е положението на Източнокатолическата църква, защото почти всички духовници и вярващи са бежанци от Тракия и Македония. Безпокойство, несигурност, мизерия - това са нещата, които монс. Ронкали заварва при своето пристигане в България. На 11 май 1925 г. Ронкали започва своята първа пастирска обиколка из страната. Потегля с влак от София за Свиленград. Придружен е винаги от отец Стефан Куртев. От Свиленград продължава пътя до най-затънтените и бедни енории в Югоизточна България. Пътища тогава няма и монс. Ронкали е принуден да пътува с часове на конска каруца, на кон или просто възседнал муле или магаре. Навсякъде бедните селяни са щастливи да видят този, както го наричат, „папа“, който не се стеснява да седне до тях на зелената морави и да обядва с тях. „Аз съм син на селянин“, често казва той, правейки усилие да каже и някоя дума на български. Ронкали след завръщането си пише до своите близки: „Тази вечер се

върщам от дълга обиколка из България. Стигнах чак до Черно море. Това е чудна страна. Може да побере три пъти по-голямо население и да изхрани целия свят.“ А в писмото си от 30 юни същата година добавя: „Да живее България, където аз се чувствам винаги добре.“

След тази първа обиколка из България монс. Ронкали прави три важни заключения за себе си:

1. Навсякъде в България вярващите са запазили истинската католическа вяра и предание.

2. Българският народ е добър, искрен и трудолюбив.

3. Католиците от източен обряд имат нужда от свой духовен пастир - епископ.

През юли 1925 г. предприема ново пътуване. Този път посещава Малко Търново, Бургас, Варна и Русе. На връщане от това пътешествие той отбелязва: „Здравето ми е добро въпреки седемте часа непрекъсната езда с кон из планините. Срещнах се с бежанци от Гърция и Турция.“ Отбелязва също, че когато пътува в райони, близки до границата с Турция, българското правителство му осигурява охрана от български граничари и той е винаги спокоен.

Междувременно купува един дом на ул. „Мусала“ 2 в София (днес тази улица се казва „Ронкали“), в който по-късно ще бъде настанена Апостолическата делегация, и той се премества там. Един ден в началото на юни 1926 г. съвсем несприятливо, като че ли случайно, по време на обяд Ронкали се обръща към отец Стефан Куртев: „Отец, какво бихте казали, ако ви направим владика?“ Изненадан от такъв неочакван въпрос, отец Стефан отговаря: „Много съм млад за такава работа“. Тази болест се лекува лесно“, до-

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1479)
октомври 2013 г.

Достойни в очите на Бог

С тържествена литургия на 25 август от 10,00 ч. бе честван храмовият празник на катедралния храм „Свети Лудвиг“ в Пловдив. Негово високпреосвещенство монс. Георги Йовчев предстоелства светата литургия. Със Софийско-Пловдивския епископ съслужиха генералният викарий отец Стефан Манолов, енорийският свещеник отец Любомир Венков, както и отец Иван Топалски, отец Кжищоф Ожадович и отец Недялко Начев. Проповедта бе подготвена от отец Иван, който подчерта, че вярващите са добре запознати с биографичните данни на краля на Франция и големите дела, които е извършил, като участието в кръстоносен поход, основаването на първия богословски университет във Франция и др. Изтъкнато бе, че светостта не се измерва с дела - велики в очите

на хората, а в онези неща, които са достойни и угодни в очите на Бог, и върху тях трябва да насочим вниманието си, тъй като светците - каза отец Иван - са провъзгласени от Църквата, за да могат да бъдат един достоен пример за подражание от вярващите. Като такива проповедникът посочи молитвения живот на свети Лудвиг и обичта му към семейството. Отец Иван изведе тези акценти, тъй като нашето забързано съвременно общество отдава малко време на духовния живот и възпитанието на децата. Казано бе още, че не случайно Църквата в лицето на своята йерархия неведнъж е повдигала този въпрос. „Ако сме възпитали чедата си по достоен начин - така, както иска Бог, тогава ще сме изпълнили своята задача“, изтъкна отец Топалски. По отношение на молитвения

живот бе казано, че ако истински обичаме Бог, то ще се стремим и често да разговаряме с Него според определението на древните отци на Църквата, че молитвата е разговор с Бог.

В края на своето размисление отец Иван призова свети Лудвиг като наш небесен покровител да ни изпросва от Бог тази благодат да осъзнаем кое е ценното и истинското в този живот и него да търсим, нежелани да го пренебрегваме в името на други неща. „Нека търсим щастието си в Бог, защото единствено в Него нашето сърце ще намери покой, душата ни ще намери мир; да пребъдваме в молитва и свети Лудвиг да ни бъде истински пример в християнския живот“, каза в заключението проповедникът.

Жана СТОЕВА

бавя монс. Ронкали. „Но аз не виждам добре с едното око“, продължава да се защитава отец Стефан. „О, няма никакво значение. Когато срещнал Христос, апостол Павел ослепял с двете очи“, казва монс. Ронкали и разговорът приключва. На 30 юли 1926 г. монс. Ронкали връчва на отец Стефан декрет на Светия престол, с който Светият отец назначава отец Стефан за епископ Бриулски.

На 5 декември 1926 г. новият владика е ръкоположен в Рим, в базиликата „Свети Климент“, при гроба на свети Кирил, славянски просветител. Там на своето епископско ръкоположение отец Стефан приема името Кирил. На ръкоположението присъства и монс. Ронкали.

В обществената милосърдна дейност на монс. Ронкали особено паметни са „безплатните папски кухни“, които той създава за бедните деца на българските бежанци, дошли в България от Тракия и Македония. Такива безплатни кухни са създадени в Месемврия (Несебър), Карабаир (Меден рудник), Карнобат и Айтос. По този повод Ронкали посещава град Месемврия. Там открива една чудна икона на света Богородица, от която иска да му направят репродукция. Естествената красота на Несебър - „най-красивата перла на България“, както той нарича този град, както и прекрасната икона на Богородица, дават идея на монс. Ронкали да поиска от папа Пий XI да смени архиепископската му титла Ареополска на Месемврийска. На 30 ноември 1934 г. папата удовлетворява молбата на монс. Ронкали и той започва да се подписва архиепископ Месемврийски. Днес тази титла има неговият секретар архиепископ Лорис Каповила, който е на 98 години и живее в Сото ил Монте, родното място на Ронкали.

През пролетта на 1928 г. става голямото земетресение в Южна България. От него жестоко са засегнати Пловдив, Чирпан и село Белозем. Още същия ден на бедствието Ронкали посещава пострадалите и раздава значителни помощи.

Следващата 1929 г. монс. Ронкали купува една хубава къща в София, строена в началото на века, на ул. „11 август“, и там премества Апостолическата делегация. В този дом той живее до окончателното си отпътуване от България през 1935 г. Днес това е Апостолическата нунциатура в София, където се помещава апостолическият нунций - представителят на Светия отец папата в България.

Невъзможно е в един доклад да се обхване цялата дейност на монс. Ронкали, която той развива в течение на 10 години в България като духовник, дипломат и благодетел. Достатъчно е да кажем, че навсякъде и във всичко той стои на висотата на своето свещеническо призвание. Всички - деца, младежи, студенти, селяни, работници, свещеници, общественици и дип-

ломати, виждат в неговото лице достоен представител на Католическата църква. Като духовник той има грижа за всички в България, които духовно принадлежат на Католическата църква. И заедно с това изпитва и проявява дълбоко уважение към всички останали деноминации в България и по един особен начин към Православната църква. Бих желал да цитирам откъс от едно негово писмо като отговор на един семинарист от Православната църква, който иска да бъде приет в Католическата църква: „...Скъпи мой приятелю, аз не съм в състояние да изпълня Вашите желания. Но използвам възможността, която ми давате, да Ви покана, както съм правил и с всички православни младежи, с които съм имал радостта да се запозная в България, да се възползвате от следването Ви и възпитанието, което получавате в семинарията в София. Католиците и православните не са врагове, а братя. Имаме същата вяра, приемаме същите тайнства, преди всичко същата Евхаристия. Разделят ни някои недоразумения относно Божественото установление на Христовата Църква. Онези, които бяха причината за тези разногласия, са умрели от векове. Да оставим древните спорове и всеки на мястото, където сме, да работим за това, да бъдат по-добри нашите братя чрез нашия добър пример. Вие ще научите в семинарията много неща, преди всичко любовта на Исус, духа на апостолата и на саможертвата. По-късно, тървайки от различни пътища, ще се срещнем в единството, за да оформим всички заедно истинската и единствена Църква на нашия Господ Исус Христос...“

Като дипломат Ронкали, а и по-късно, когато е извън пределите на България, запазва авторитета си на умен, бих казал блестящ дипломат, чието влияние продължава и след като е напуснал страната ни. Един конкретен случай: по време на Втората световна война хиляди евреи успяват да избягат от Румъния в България... Хитлер изисква от българското правителство да ги върне обратно, но монс. Ронкали успява да убеди своя приятел цар Борис да ги остави да минат в Турция и така те са спасени.

Монс. Ронкали винаги и във всичко е уважавал и зачитал авторитета на България, страната, която беше център на дипломатическата му мисия и заедно с това е останала до края на неговия живот дълбоко в сърцето му. Тук е мястото да отбележим и един многозначителен факт, който свидетелства и потвърждава голямата му любов към България. През 1946 г. той е папски нунций в Париж.

(Следва)

Доклад, изнесен на 5 юни в Българската академия на науките на юбилейната научна конференция „Българският папа“ - архиепископ Анджепо Джузепе Ронкали, и България“

Българското десетилетие на монсеньор Ронкали съставлява важен епизод от житейската траектория на личността, която - избрана за папа през 1958 г. - се оказва призвана да направи важна крачка по пътя към обединението на Християнските църкви. Именно по време на неговия понтификат икуменичната чувствителност придобива осезаеми размери.

С назначението като апостолически визитатор в България Ронкали влиза в дипломатическата кариера на Светия престол, без да разчита на специална подготовка за това.

Без например да е учил в Папската дипломатическа академия (или „на знатните духовници“ - както се е наричала тогава), чиято мисия е да образова и формира дипломатите на Светия престол, и се превръща в един от деветте папи на XX век, които произлизат от международните служби на Светия престол: Лъв XIII (1878-1903), нунций в Белгия от 1843 до 1846 г.; Бенедикт XV (1914-1922), заместник на Ватиканския държавен секретар от 1901 до 1907 г.; Пий XI (1922-1939), първи нунций на независима Полша от 1919 до 1921 г.; Пий XII (1939-1958), заместник-секретар през 1912 г., а през 1914 г. секретар на Конгрегацията на извънредните църковни дела (Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari); впоследствие нунций в Бавария от 1917 до 1925 г. (назначен едновременно през 1920 г. за първи нунций в Германия), а от 12 юни 1925 г. първи нунций в Прусия, от 1930 г. държавен секретар на Ватикан до издигането му за папа; Йоан XXIII (1958-1963), първи апостолически визитатор и делегат в България от 1925 до 1934 г., апостолически делегат в Турция и Гърция от 1935 до 1944 г., нунций във Франция от 1945 до 1953 г., първи постоянен наблюдател към ЮНЕСКО по време на службата си като нунций в Париж; Павел VI (1963-1978), заместник на Ватиканския държавен секретар от 1937 до 1954 г., когато Пий XII го назначава за архиепископ на Милано.

Само трима от папите на това столетие нямат подобна професионална траектория: свети Пий X (1903-1914), Йоан-Павел I (26 август - 28 септември 1978) и блаженият Йоан-Павел II (1978-2005).

Изглежда като временна мисия, но всъщност това е началото на неговата дипломатическа кариера, която го задържа 10 години в София, отвежда го през 1935 г. в Истанбул и накрая през 1945 г. в Париж, където управлява престижната нунциатура във Франция, считана традиционно „кардиналска“.

Папската дипломатия е отличителна дейност за Католическата църква. Документът Sollicitudo Omnium Ecclesiarum, одобрен от папа Павел VI и ог-

ласен на 24 юни 1969 г.¹⁷, определя за представителите на Светия престол две основни задължения по време на дипломатическата им служба: да съдействат за добрите отношения между Светия престол и правителствата на държавите, в които са назначени, да следят за развитието и състоянието на Църквата в тези държави и да осведомяват своевременно папата (чл. I). Първата от тези две задачи се проявява чрез втората: ватиканската дипломатия трябва да е в сътрудничество с гражданската власт в полза на религиозната мисия, съответстваща на Църквата като институция, и ако обстоятелствата го налагат, да се грижи за опазването на мира между народите. В този смисъл воалът на дипломатическа дискретност, отнасяща се впрочем и до папските пратеници, „не само не покрива нищо неясно, смътно и тайнствено, ами когато се изчисти прахта от архивите за нейното битие, тя се проявява с ярка светлина в

възможно. По онова време между България и Светия престол не съществуват дипломатически отношения.

Последствията от Първата световна война са съкрушителни за цяла Европа и имат тежък отглас върху положението на Католическата църква в България. Както нунциатурата във Виена, така и апостолическата делегация в Константинопол преустановяват вниманието си към развитието на религиозните дела в България тъкмо в момент, когато Католическата църква се нуждае от силно, уверено ръководство, от преустройство и подновяване на своите структури.

През 1921 г. монсеньор Исаяс Пападопулос, съветник на Конгрегацията pro Ecclesia Orientali, е натоварен със задачата да извърши апостолическо посещение in loco с цел преустройство на онази част от католическата общност в България, следваща византийско-славянската канонична традиция. Мерките, които

От името на папата Ронкали е натоварен с двойната задача да въдвори ред в сложната обстановка на българската католическа реалност и да установи връзка с управляващите в страната.

На заминаване монсеньор Ронкали получава ясни напътствия от Конгрегацията за Източните църкви. Титлата, която получава - апостолически визитатор, означава духовник, изпратен да следи за ситуацията на място, да информира и да работи за утвърждаването на католицизма от името на Светия престол. Първоначално мисията е с временен характер и идеята за нея е част от цялостната визия на Пий XI, насочена към възраждане на католическата традиция на Изток - както славянската, така и тази в средиземноморския свят.

Според връчените указания с дата 3 април 1925 г.²⁰ неговата задача се състои в следното:

- да разпростира престижа на католическата институция

Дипломатическата мисия на архиепископ Ронкали в България (1925-1934)

картината с дела, които Църквата от хилядолетия извършва за благото на душите и разбирателството между народите¹⁸.

За благополучието на нейните цели дипломатията на Светия престол „не броди по стръмни и криволичещи пътища и не прибегва до хитрости и машини, които биват приписвани (често не без основание) на представителите на гражданската власт. Напротив, делата на един дипломат, служещ към Светия престол, се осъществяват с максимална последователност, яснота и откритост на целите, а начинът, по който [той] установява и поддържа връзки както с представителите на правителството, с чийто указ е назначен да работи, така и с останалите членове на дипломатическия корпус, е добродетелният извор, откъдето черпи вдъхновение за своята честност, мъдрост, търпение, както и в не по-малка степен останалите християнски добродетели“¹⁹.

Именно с мисъл и упование в тези добродетели монсеньор Ронкали поема мисията си в България, където първоначално работи като апостолически визитатор, със задачата преди всичко да се погрижи за крайно нуждаещата се от помощ и окаяна от грижи католическа общност в страната. Длъжността, която първоначално има времеви граници, се превръща в десетгодишно пребиваване, по време на което дипломатът на Светия престол полага основите на бъдещата апостолическа делегация, като става неин първи представител. Длъжността не се ползва с дипломатически статут - апостолическият делегат представлява Светия престол пред местната Църква, но отношенията с местната власт се осъществяват по официален път, доколкото това е допустимо и

предприема гръцкият духовник в това отношение, не се радват на дълготраен ефект, но отварят път за последващи проучвателни визити.

Между април 1923 г. и април 1924 г. едно продължително пътуване из района на монсеньор Йожен Тисеран (една от значимите фигури в модернизирването на Ватиканската апостолическа библиотека през годините 1908-1936) и на отец Кирил Королевский (привилегирован съветник по решенията на Светия престол за източното християнство) донася на Рим важни сведения относно битието на католиците, следващи източния канон, и относно необходимостта от преустройство в действащата йерархия на местно ниво. През август 1924 г. по нареждане на папа Пий XI и с поддръжката на Източната конгрегация Королевский е натоварен със задачата отново да отпътува за България, където отблизо да следи и да затвърди наблюденията върху състоянието на Католическата църква в страната, спазваща единия и другия канон. Именно така - по дирята на посещенията с наблюдателна цел, се стига до решението в България да бъде изпратен апостолически визитатор с официалната мисия да сътрудничи за хармонизиране на съжителството на различните религиозни общности и да помогне за изглаждане на различията между католиците, следващи византийската традиция, и онези, следващи латинската.

Вечерта на 17 февруари 1925 г. дон Анджело Джузепе Ронкали - четиридесет и четири годишен свещеник от Бергамо, уважаван и познат в римските църковни среди още от времето на своето студентство, е повикан на среща във Ватикан от държавния секретар кардинал Пиетро Гаспари.

по цялата територия на България в съответствие с делата на общностите и вярващите, спазващи източния канон в богослужението, а също с делата на спазващите смесен ритуал - източен и латински;

- да установява и поддържа съществуването на добри лични отношения с представителите на гражданската и политическата власт на българска територия, позовавайки се на мъдростта на Светия престол във всеки възникнал случай, при всяка възможност да се засилва неговият престиж в очите на властите чрез действия, насочени към духовното и материалното добруване на етническите общности в България;

- да се грижи по принцип за уредбата, поддържането и подхранването на католическите интереси, както на църковно (институционално) така и на общо религиозно ниво, „подпомагайки и при необходимост подбуждайки старанието на редовите местни свещеници;

- работейки на възложената територия със самочувствието на висш духовник, изпратен като такъв от Светия престол и отчитайки се редовно на Светата конгрегация със самостоятелен доклад за всеки отделен случай - както във връзка с вече постигнати значими дела, така и във връзка с препоръки за онова, което е нужно да се прави за пребъждането на католическата религия“;

- да бъде стимул за старанието на местното духовенство и на мисионерите „за техните съзидателни усилия спрямо живота, в работата си да бъдат водени от предпазливост и милосърдие и с молитва за приобщаване на схизматиците“;

- „и ако се случи висш духовен сановник или свещеник схизматик да изяви воля за

присъединяване към лоното на Католическата църква, апостолическият визитатор се ползва с правото и с основанието да прережнява случая директно, т.е. пряко да се заинтересува от изявената воля с нужната предпазливост и лично отсъждайки за искренности, или липсата на такава, стояща зад подобно действие“;

- да подпомага материално и морално да насърчава католическия вестник, „чийто характер, поне за настоящия момент, да не е стриктно религиозен, та да бъде по-лесно разпространяем сред схизматиците, да ги просвещава и да ги привлича към истинската Църква“ и като цяло - към качествения печат;

- да се погрижи за избора на епископ за българите униати и да дава редовни указания на новата епархия, основаващи се на източната система от норми на поведение, „тъй че да се постигне степен на организираност, ефикасна и будеща възхита у схизматиците, и да доведе до по-големи завоевания сред миряните и сред разединените свещеници“;

- при необходимост да се погрижи за ново седалище на епископа в София, следващ византийския канон; да участва в подредбата на Църквата, „имайки предвид факта, че в някои изоставени черкви в Тракия има мебели за пренасяне и годни за употреба, инструменти и книги, които иначе биха останали неизползвани“.

Сред указанията освен задачите, принципни за всеки папски представител, са изброени и специфичните за конкретния тип мисия - създаване на образователен център, „предназначен само (засега поне) за гимназиална подготовка на млади кадри, които впоследствие ще изучават философия и теология в Рим“, център, отговарящ на нуждата от създаване и образование на българското католическо духовенство (принципен подход на Католическата църква по отношение на държавите, където поддържа мисии): „Предвид необходимостта от подготовка и създаване на нови свещеници, добре обучени и осланиящи се на свещеническия дух, би било целесъобразно в България да се създаде нов център - по подобие на съществуващата в Адрианопол, ръководен от възкресенците, със семинария, колеж и прочие. Най-удачно място за целта изглежда Стара Загора, където е желателно възможно най-скоро и на подходящо място да се купи обширен терен, който с времето да помести новия духовен център със съответни черква, семинария, колеж с школи за вътрешни и външни ученици и с девическо училище, ръководено от монахини, по възможност и със санаториум за боледуващи свещеници и за инвалиди.

(Следва)

Доклад, изнесен на 5 юни в Българската академия на науките на юбилейната научна конференция „Българският папа“ - архиепископ Анджело Джузепе Ронкали, и България“

17 AAS 61 (1969), 473-484.
18 Centocinquant'anni di diplomazia pontificia, „La Civiltà cattolica“, 1958 (vol. II), 512.
19 Ibid., 512-513.
20 „Istruzioni per l'illmo e Revmo Mons. Visitatore Apostolico della Bulgaria“, Roma, 3 aprile 1925, in ASV, Arch. Deleg. Bulgaria, b. 2, fasc. 1, ff. 8r-10v.

Българската мисия на възкресенците (1863-2013)

„В средата на XIX в. сред българите започва движение, стремящо се към обединение с Католическата църква. За да подкрепи и развие това движение, папа Пий се обръща към създадената наскоро (1836) и немногочислена конгрегация на Отците възкресенци да изпратят мисионери за този народ. След като отец Й. Кайшиевич се запознава на място с условията, още през 1863 г. на мисията замества отец Карол Качановски, а скоро го последват отците Томаш Бжеска, Шимон Кожински, Валериан Пжевлоцки, Лукаш Вроновски и др. Всички те приемат източния обред. Започват дейност в турската част на Тракия, като създават първите мисийни средища с училища и интернати. За център на работата си възкресенците избират Адрианопол (Одрин), където правят печатница и създават духовна семинария за обучение на католически клир от източен обред. Мисията на възкресенците сред българите намира голяма подкрепа от поляците под пруска окупация, а в Познанско е създадено специално братство на свети Йосафат за събиране на средства за целите й.“

Първите усилия на мисионерите са насочени към възпитанието на българската младеж (работа с католиците от източен обред). В учебните заведения, които обхващат всички образователни степени (основно училище, гимназия, професионално училище, интернат и висша семинария в

Адрианопол; основно училище и гимназия в Малко Търново; основни училища в Акбунар и Каик; гимназиална семинария в Стара Загора), децата и младежите се учат на уважение към историята, културата, народните обичаи и езика. Националистическите асоциации сред учениците се елиминират, в училищата се възпитава принципът на вътрешна връзка между всички славяни и обучението разкрива богатството на европейската култура.

В тези учебни заведения българите получават образование независимо от религиозна принадлежност, има даже турски деца и мюсюлмани от български произход. Често приемът в тези училища е безплатен, а парите се търсят и набавят от различни места. В своите възпитателни центрове възкресенците въвеждат българския език като език за преподаване, език за молитва и език за всекидневието, чрез което подчертават в очите на българите тяхното достойнство и значение. Почти всички училищни учебници, съставени на български език, са деля на възкресенците и на съвместно работещите с тях учители миряни. За съжаление изброените възпитателни заведения са затворени вследствие на войни и политически промени (Балканската и Междусъюзническата война, Първата и Втората световна война, комунизма).

Комунистическото управление е време на тежки изпитания както за цялата Църква, така и за българската мисия на възкресенците. Държавата изгонва духовниците чужденци, закрива някои средища, а почти всички свещени-

ци са осъдени на тежък труд и затвор. По-голямата част от храмовете са затворени. Едва демократичните промени в началото на 90-те години на XX в. правят възможно за възкресенците връщането на някои стари мисийни центрове и създаването на нови. Сега в България работят трима членове на общността в източен и западен обред: архимандрит Роман Котевиц, отец Яцек Вуйчик и отец Михал Шлахцяк. Те служат в Шумен, Варна, Бургас и Малко Търново.

Отец Михал ШЛАХЦЯК, ОБ

Patri amabili

По случай 50-годишнината от рождението в небето на блажения папа Йоан XXIII ще се състои историко-богословски семинар Patri amabili. Той ще се проведе в петък, 11 октомври 2013 г., от 10.00 ч. в големата зала на Българската академия на науките.

Приветствие ще поднесе архиепископ Януш Болонек, апостолически нунций. Лекции ще изнесат отец Бернард Ардура - председател на Папския комитет за исторически науки, д-р Кирил Карталов - милански католически университет „Пресвето Сърце“ и кореспондент на Папския университет за исторически науки, епископ Христо Проиков,

проф. Валерия Мартано - общност „Сан Еджидио“, монс. Енрико дал Каволо - ректор на Папския латерански университет, проф. Масимо де Леонардис - милански католически университет „Пресвето Сърце“, директор на департамент Политически науки, отец Паоло Кортези, пасионист - енорийски свещеник на Белене.

В рамките на семинара ще се отслужат литургии в римокатолическата конкатедра „Свети Йосиф“, (ул. „Княз Борис I“ 146), в храм „Блажен Йоан XXIII“, (ул. „Монтевидео“ 15); концерти ще изнесат православният хор „Йоан Кукузел“ и хорът при катедрала „Свети Лудвик“ – Пловдив.

Юбилейна емблема за 150-годишнината на Българската мисия на Отците възкресенци

Мотивът, използван в емблемата, е най-важният фрагмент от иконата „Слизане в бездната на ада“ (Възкресение). Словото, което стана тяло, и Тялото, което стана „слово изречено“, сиреч пасхалният Христос, слиза (като в същото време видимото в Него спи в гроба) в бездната на ада, за да освободи човечеството, което го очаква там. Първият, когото оживява, е Адам (според старите религиозни традиции Адам заедно с Ева са единствените, които Исус освобождава лично). Апокрифните текстове споменават безброй ангели, които по думите на Исус отварят гробове и извеждат към живот множество хора. Кой знае, може би това са ангелите - пазители на тези хора?

Възкръсналият хваща Адам за ръката и го слага на раменете си, като го отнася към отворените отново райски врати. Според апокрифната традиция в момента на Благовещението ангелът отстъпва от вратите на рая, затворени от греха на първите родители. Райските врати се отварят широко отново в момента на пробиването на сърцето на Господ. В из-

точната литургия в името на тази традиция от Пасха до Бялата неделя (Томна неделя) царските врати остават широко отворени. Не е случайно мястото, в което Възкръсналият хваща ръката на Адам: мястото на пулса, мястото, „усещашо“ живота. Възкръсналият Господ постоянно, непрекъснато възвръща живота на човека, хваща го за ръката и в изстиналото от грях кръвообращение влива своята оживяваща милост.

Този мотив за Църквите на Изтока е много важен; той представлява есенцията на патристичната вяра, изразена в православното богословие с понятието преображение, според която Бог става човек, за да стане човекът Бог. Същевременно този мотив сполучливо кореспондира не само с харизмата на възкресенците, но също така прекарасно се преплита с юбилея на 150-ата годишнина от мисията, която общността поема през лятото на 1863 г. в Адрианопол и непрекъснато работи за Църквата и обществото в България до ден днешен.

Луциан БАРТКОВЯК ОБ
Отец Михал Шлахцяк, ОБ

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1479)
октомври 2013 г.

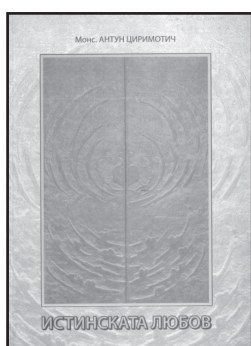
Нова книга за божествената любов

Измежду излязлата наскоро доста богата религиозна литература прави впечатление книгата „Истинската любов“ на монс. Антун Циримотич. Авторът е хърватин и от биографията му, поместена на задната корица на книгата, става ясно, че той е дългогодишен изявен божи служител, свещеник, преподавател, каплан на папа Йоан-Павел II, човек, отдал своя труд за благо на Църквата и на вярващите. Тъкмо богатият му житейски опит и пламенната вяра му помагат да ни поднесе един труд, изграден, образно казано, като „катедра“ на слово-

то. В основите на тази съразмерна с архитектурата си „сграда“ стои подробното обяснение на познанието и неговите области. Същността на съдържанието преминава през проблемите на неверието и вярата, обяснява материалната действителност и отрича еволюцията, за да ни поднесе в повествованието на последната част подробното обяснение на Бог - като свършено битие и свършена любов. Примерите, които авторът дава, за да илюстрира по-точно мисълта си, са пределно яс-

ни и нагледни и за най-неподготвения читател. Малко по-сложно е изложението за същността на Света Троица, но богословието в случая не би могло да се принизи. В тази връзка бих искала да отбележа, че всички пасажи с философско съдържание би следвало да имат бележки под линия или в края на главата, които да съдържат информация кои от философите и богословите изказват същите мисли. И знам, че ще бъде оборена, че това не е научен труд, за да има бележки, но все пак мислите са достатъчно научно ерудирани и сериозно обосновани, за да говорим за произведение далеч от строгото научно изложение.

Все пак Циримотич пише книгата с оглед на вярващите читатели, и то на тези на по-високо интелектуално равнище и същевременно по-малко или повече запознати с доктрината на вярата. В този контекст в много страници той не казва нищо ново. Повечето постулати са познати на вяр-

ващия читател. Така например в последните глави за тайнството на брака и изповедта има повторения на някои мисли.

Книгата може да се възприеме като своеобразен катехизис с приоритет към въпросите на нравственото богословие, като за разлика от обичайния катехизис тук основите са много по-дълбоки - от съпоставката на материално и духовно към същността и природата на Бог в Единната Троица. Този замисъл разширява адреса на книгата - тя е полезна както за убедените вярващи, така и за тези, които търсят неуверено път към Бог или не са убедени в избора си на конфесия.

Особено ценна е икуменическата позиция на автора, която недвусмислено се налага в последната част на книгата „В прегръдката на любовта.“ С публикуването на булата на кардинал Хумберт, отговора на патриарх Михаил Керуларий в годината на разделението 1054, анализа на двата документа, както и общата дек-

ларация на Павел VI и Атегорас I от съвременността Циримотич доказва, че Православната и Католическата църква имат много общо в канона и това трябва да бъде основа за тяхното сближаване и бъдещо единение. Това, както увлекателно доказва авторът, се забелязва и в седемте тайнства на двете Църкви. Тук интерес предизвикват изложенията на незначителни, а някъде и по-значителни отлики в практиката на тайнствата.

Много съществено значение в книгата има обяснението на Filioque в Символа на вярата, както и разликата в епиклезата на евхаристийната молитва в католическата меса и в православната литургия.

В този контекст книгата е интересна, поучителна и полезна и за православните християни, а и за православните клирици, които могат да допринесат за единението на двете Църкви.

Намирам за изключително ценно предложението на монс. Циримотич за нов календар, който да уеднакви датите на празниците на двете Църкви. С това предложение би трябвало да се запознаят хората, от които зависи една

подобна реформа.

И накрая - художественото оформление на книгата е логично осъществено - с илюстрация от вратата на катедралата „Пресвето сърце Исусово“ в Скопие. Изображението на сърцето Исусово, обградено с трънения венец и окръжностите, което може да се схване като пламъка, безкрайността и силата на Неговата любов към хората, напомнят много за жарещата любов на света Гертруд от Хелфта към Исусовото сърце - така, както светицата лично я описва в книгата си „Пратеник на божествената любов“.

За духовния подарък, поднесен ни от монс. Антун Циримотич, заслуга имат преводачката Русанка Ляпова както и редакторите свещеници Сръчко Римац и Петко Вълв. На добронамерените читатели пожелавам ползотворно четене.

Майя-ХИЛДЕГАРД

Б. р. Книгата ще бъде представена на 20 октомври след неделната литургия в салона на Апостолическата екзархия; на представянето ще присъства и авторът й монс. Циримотич.

Някога, много отдавна, щастието било дадено на човека в изобилие. Не било нужно той да се бори за него или да го търси. То просто си присъствало в ежедневието му и било част от неговия живот. Но въпреки това човекът все се оплаквал, недоволявал, мрънкал за всичко. Не оценявал онова, което имал.

Виждайки какво се случва, един ден ангелите се събрали на съвещание, за да решат какво да направят, за да променят това положение. Знаели, че човекът оценява нещата едва когато ги загуби, затова решили да скрият някъде щастието. Така човекът щял да усети и осъзнае липсата му най-силно. И вероятно щял да разбере стойността му и да го цени повече впоследствие, когато сам се пребори, за да го получи. Били сигурни, че това ще има ефект. Да, обаче къде биха могли да скрият щастието, така че да не е толкова лесно намирането му?

Започнали да се изказват най-различни варианти. Един предлагал да го скрият на връх

Еверест. Друг смятал за по-подходящо дъното на Атлантическия океан. Трети - кубетата на Тадж Махал. В някоя тясна горска пътечка, в коридора на родилното отделение на някоя болница, във фунийка за сладолед, сред розите на някоя цветна градина, в пакет цигари, в брашното на някой хлебар... Изброили се толкова много места, но нито едно от тях не им се сторило достатъчно удачно и трудно за намиране. А нали именно това била целта. В този момент се чул нечий глас, който промълвил:

- Вътре в човека да скрием щастието! Там той поглежда най-рядко...

На това предложение вече всички кимнали одобрително. И приели идеята.

Оттогава та до ден днешен човешкото щастие се крие вътре в самия човек!

То вече не е даденост и никой не го получава наготово.

Трябва да се търси, да се намери...

По интернет

Деца от проекти на „Каритас“ - София: Център за обществена подкрепа - Малко Търново, проект ПРИМЕР - с. Баня, и Център за извънучилищна подготовка и дейности „Св. св. Кирил и Методий“ - Куклен, участваха в петдневен пленер в Синеморец.

Чрез игра и творчество в нова интерактивна среда децата на възраст от първи до седми клас - от различни етноси и различни населени места - бързо се запознаха и създадоха нови приятелства. Освен веселите игри на плажа те работиха в смесени групи с психолог и двама арт педагози, като всеки ден имаха разнообразни и интересни занимания: „Работилница за приятелства, идеи и емоции“, Творческа работилница „Малки морски импресии“ и Студио „Творческо писане“.

В програмата бяха включени творчески задачи, упражнения и ролеви игри, които подпомагат творческата изява, отворената комуникация, тренират умения за решаване на проблеми, сплотеност и взаимно уважение.

„Каритас“ - София, има дългогодишен опит в работата с деца в риск. Участниците в пленера са подбрани по специални критерии. Един от сериозните проблеми в с. Баня например е, че голяма част от родителите работят в чужбина и оставят децата си на грижата на роднини или баби и дядовци. Така децата развиват чувство на вина, че не са достатъчно добри и затова са изоставени, чувство за малочисленост. Липсата на родителски контрол води и до пълно отсъствие от училище. От 1996 г. насам работим в училището в с. Баня, за да върнем децата в училище, стимулираме ги чрез различни клубове по интереси, екскурзии и топъл обяд всеки ден. В Баня населението е изцяло от ромски произход. За учениците е важно да разширят светогледа си, да се запознаят с други деца, да опитат различни занимания и най-важното - да повярват в себе си и в своите

На гетски пленер в Синеморец с „Каритас“ - София

способности. Децата от Куклен и Малко Търново са от турски, ромски и български произход, също деца в риск, деца само с един родител, социално занемарени деца, деца от социално слаби семейства. Избрахме децата с най-висок успех за миналата учебна година, за да ги поощрим и да им дадем добър старт за новата. В началото всеки стоеше в своята група, но благодарение на игрите и заниманията децата постепенно се смесиха, започнаха да общуват помежду си, без да се разделят на етноси. Целта ни бе да прекарат пет изпълнени с емоции дни не само благодарение на морето и игрите, но и на факта, че опитаха нови неща, превърнаха се в поети, артисти, художници, музиканти, разказа Любомир Лазаров, координатор на проекта.

За повечето от тях това беше първо излизане от родното място, както и първа среща с деца извън общността им. Те бързо преодоляха бариерите помежду си и още в началото започнаха да търсят контакт в останалите групи. Творческите занимания им помогнаха да повярват в себе си, да открият своите таланти, да преодолеят неудобството да споделят мечтите и идеите си и да ги изкажат пред останалите. Под формата на игра те разговаряха за семейството, приятелството, любимите не-

ща. Така имаха възможност да научат интересни истории за родните места и начина на живот на останалите, да мечтаят по-смело за това какви искат да станат, за местата, които искат да видят, и новите приятелства, които могат да създадат.

„Обичам да рисувам гората. Гората е спокойна, красива, необятна. Не знам колко красиви има, но са много. Тя е мъчалива, тиха, но все пак говори“, сподели 8-годишният Борис от Малко Търново и впоследствие нарисова „Сътворението на човечеството“, което по неговите обяснения е: „Моментът точно когато залеза слънцето и изгрява луната...“

Вечерите бяха посветени на лудории и приключения: огън и музика на плажа, пускане на летящи фенери, огнено шоу, забавления с балони, танци. Последната вечер завърши с изложба и литературно четене на творбите, създадени по време на пленера.

На раздяла участниците се подредиха в кръг и подавайки „вълшебното кълбене“ на детето срещу себе си, си пожелаха нещо хубаво и мило. Оплетената между всички нишка в края на играта ни показа как завинаги ще останем приятели, свързани от хубавите спомени от тези пет дни.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

Послание на папа Франциск за Световния ден на мисиите - 20 октомври 2013 г.

От стр. 6

Неговото милосърдие, за Неговото спасително дело, послание как силата на Божията любов е способна да надделее над мрака на злото и да ни води по пътя на доброто. Човекът на нашето време има нужда от сигурна светлина, която да осветява неговия път и която може да му даде само срещата с Христос. Нека чрез нашето свидетелство да донесем с любов на този свят надеждата, която ни се дава чрез вярата! Мисионерският характер на Църквата не е агитация, а житейско свидетелство, което осветява пътя, носи надежда и любов. Църквата - повтарям го още веднъж - не е благотворителна организация, нито предприятие или неправителствена организация, а общност от личности, действащи под въздействието на Светия Дух, които са изживели и живеят чудото от срещата с Исус Христос и желаят да споделят този опит на дълбока радост, да споделят посланието за спасение, което ни донесе Господ. Именно Свети Дух води Църквата по този път.

5. Бих искал да ви насърча всички да станете посланици на Благата вест на Христос и съм особено признателен на мисионерите и мисионерките, на свещениците *fidei donum* (дар на вярата), на богопосветените мъже и жени, на все по-многобройните вярващи миряни, които откликват на Божия зов и напускат своята родина, за да служат на Евангелието в земи и култури, различни от техните. Също така се радвам да подчертая, че и младите Църкви се ангажират щедро в изпращането на мисионери в Църквите, които са изпаднали в затруднения - рядко това се оказват Църкви от старото християнство, носейки им своята свежест и ентусиазъм, с които живеят вярата, която обновява живота и дава надежда. Да се живее в това общо въодушевление в отговор на заръката на Исус „И тъй, идете, научете всички народи“ (Мт. 28, 19) е богатство за всяка отделна Църква, за всяка общност и да се дават мисионери никога не е загуба, а печалба. Отправлям призив към тези, които усетят това звание, да отговорят щедро на гласа на Свети Дух - според положението си в живота - и да не се страхуват да бъдат щедри към Господ. Призовавам също епископите, монашеските общества, общностите и всички християнски групи да подкрепят с прозорливост и специално внимание мисионерския призив *ad gentes* и да помогнат на Църквите, които имат нужда от свещеници, монаси и монахини, както и от миряни, за да се укрепят християнската общност. Това се отнася също за Църквите, обединени в една епископска конференция или от един регион; важно е Църквите, които са по-богати на звания, да подпомогнат щедро онези, които страдат поради тяхната недостатъчност.

Същевременно призовавам мисионерите, по-особено свещениците *fidei donum* и миряните, да живеят с радост сво-

ята ценна служба в Църквите, където са изпратени, и да отнесат своята радост и опит на Църквите, откъдето произлизат, като си припомнят как апостолите Павел и Варнава в края на своето първо мисионерско пътуване „разказаха всичко, каквото Бог бе сторил с тях и как Той отвори вратата на вярата за езичниците“ (Деян. 14, 27). Те могат да станат път за един вид „възстановяване“ на вярата, носейки свежестта на младите Църкви, та така Църквите от старото християнство да преоткрият ентусиазма и радостта от споделянето на вярата в един обмен, който обогатява взаимно по пътя в следването на Господ.

Грижата към всички Църкви, която епископът на Рим споделя със своите събратя епископите по места, намира важна реализация в ангажираността на Папския институт за мисионерски дела, който има за цел да насърчава и задълбочава мисионерското съзнание на всеки кръстен и на всяка общност, като припомня необходимостта от едно по-задълбочено мисионерско възпитание на целия Божий народ и като подхранва чувствителността на християнските общности, та те да поднесат своята помощ в разпространяването на Евангелието по света.

Накрая ще спомена християните, които в различни краища на света имат затруднения открито да изповядват вярата си и да им се признае правото да я живеят достойно. Това са наши братя и сестри, смели свидетели - дори многобройни от мъчениците от първите векове, които понасят с апостолско постоянство различните съвременни форми на гонения. Мнозина са и тези, които рискуват живота си, за да останат верни на Евангелието на Христос. Аз искам да ви уверя, че съм близо с молитвата си до хората, семействата и общностите, които страдат от насилие и верска нетърпимост, и им повтарям утешителните думи на Исус: „Дерзайте. Аз победих света“ (Йн 16, 33).

Бенедикт XVI призоваваше: „Нека Словото Господне да извърви своя път и да се прославя (2 Сол 3, 1): нека тази Година на вярата укрепи още повече връзката с Господ Исус Христос, понеже само в Него се намира сигурността да гледаме към бъдещето, както и гаранцията за истинска и трайна любов“ (Апостолическо писмо *Porta Fidei*, т. 15). Това е моето пожелание за тазгодишния Световен ден на мисиите.

Благославям с цялото си сърце мисионерите и всички онези, които ги придружават и подкрепят в този основен ангажимент на Църквата, та известията на Евангелието да може да отекне по всички кътчета на земята, а ние - служителите на Евангелието и мисионери, да усетим „сладката и даваща сили радост да евангелизираме“ (Павел VI, Апостолически призив *Evangelii nuntiandi*, т. 80).

Превод Йорданка ГЪОКОВА

В тишината на Кръста заглъхва ревът на оръжията

В събота вечерта, 7 септември, на площад „Свети Петър“ в Рим се събраха стотици хиляди, за да се молят с папа Франциск за мир в Сирия и други конфликтни региони по света. Поканата на папата последваха също мюсюлмани и представители на различни християнски вероизповедания.

Бдението започна с молитвата на броеницата. Четирима швейцарски гвардейци пренесоха иконата на Дева Мария „Salus Populi Romani“ (Закрилница на римския народ), която е от черквата „Санта Мария Маджоре“, от обелиска в центъра на площада до олтаря. Кулминационната точка на събитието, което продължи около четири часа, бе размишлението на папа Франциск върху мира.

Ислямската общност на Италия бе представена от вицепрезидента й Яхия Серджо Яхе Палавичини (Милано) и от още двама представители на близо 1,2 милиона мюсюлмани в Италия.

Освен размишлението на папата програмата включваше библейски текстове, молитви, моменти на мълчание. По двама души от Сирия, Египет, Светата земя, САЩ и Русия принесоха в жертва тамян пред иконата на Дева Мария по време на евхаристичното обожаване.

Папата беше обявил съботата за ден на пост и молитва за мир в Сирия и други конфликтни региони по света. Християни, мюсюлмани и евреи от цял свят се присъединиха към инициативата. От Вашингтон през Багдад и Манила до Сидни епископите призоваха към молитва и пост за мир. А в Сирия мюсюлмани, християни и евреи се молиха в съботата заедно за мир в Омаядската джамия в Дамаск.

По време на бдението папа Франциск решително осъди всички форми на насилие. „Насилието и войната никога не са път към мира“, каза той.

Светът, който искаме, е „свят на хармония и мир“, така както го създаде Бог. Въпреки това, отбеляза папата, съществуват „насилията разделенията, сблъсъците и войните“. „Когато човек мисли само за себе си, за своите интереси и се поставя в центъра на всичко, когато е очарован от идолите на властта и господството, когато се поставя на мястото на Бог, тогава разрушава всички връзки, разрушава всичко; отваря вратата на насилието, безразличието и конфликта.“

Когато човек, продължи папа Франциск, „прекъсне хармонията с творението, посяга на брата си, за да го убие“, превръща се в Каин. „Така братът, който трябва да бъде

пазен и обичан, се превръща във враг, който да се пребори и убие - каза папата. - Във всяко насилие и във всяка война се възражда Каин. Също и днес продължаваме тази история на сблъсъка между братя, също и днес посягаме срещу нашия брат.“

От каменната епоха до третото хилядолетие това човешко поведение не се е променило: „Усъвършенствахме нашите оръжия, нашето съзнание е претръпнало, направихме по-зловещи нашите причини, за да се оправдаваме. Продължаваме да сеем разруха, болка и смърт, сякаш е нещо нормално! Насилието и войната носят само смърт, говорят за смърт! Насилието и войната са езикът на смъртта!“

Възможно ли е да се намери друг път? Можем ли да излезем от тази спирала на смъртта? Можем ли да се научим отново да вървим по пътищата на мира, запита папата: „Тази вечер искам от всяко кътче на земята да се издигне викът: „Да, възможно е за всички!“ Искам всеки от нас - от най-малкия до най-големия, от онези, призвани да управляват народите, да кажем с висок глас: „Да, искаме го!“

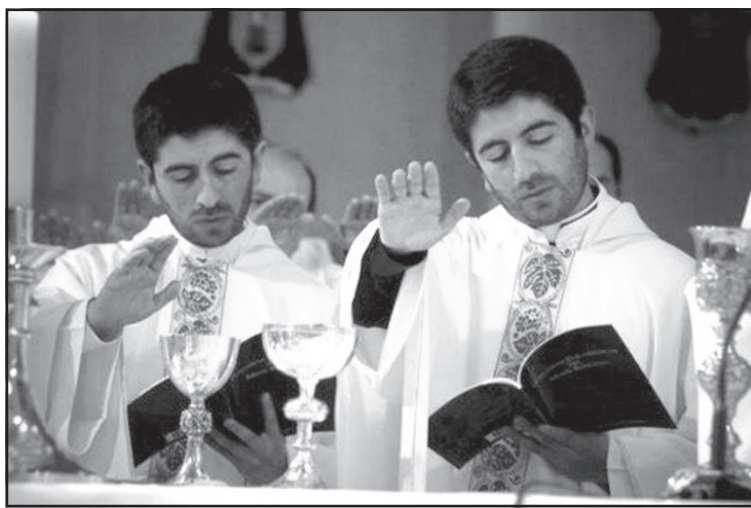
Християнската вяра, отбеляза папата, „ни подтиква да гледаме към Кръста“. Колко бих желал, сподели той, само за миг всички мъже и жени с добра воля да отправят погледа си към Кръста! Там можем да намерим отговора на Бог!

„Там не се отговаря на насилието с насилие, на смъртта с езика на смъртта. В тишината на Кръста мълчи грохотът на оръжията и говори езикът на помирието, диалога и мира. Искам да изпрося от Господ тази вечер ние, християните, братята от другите религии, всеки мъж и жена с добра воля да извика силно: „Насилието и войната никога не са пътят, водещ към мира!“

Оттук и призивът на папата „да се вгледаме дълбоко в нашата съвест“, за да чуем онези думи, които ни казват: „Излез от твоите интереси, които атрофират сърцето, преодолей безразличието, което прави сърцето нечувствително към другия, победи твоите причини за смъртта и отвори се за диалога и помирието.“

„Погледни към болката на твоя брат - мисля си за децата, само за тях, погледни към неговата болка и не му добавяй друга, задръж ръката си, възстанови разпадналата се хармония, но не със сблъсък, а със среща! Нека спре тракането на оръжията! Войната винаги означава провал на мира, тя винаги е поражение за човечеството. Нека още веднъж отекнат думите на Павел VI: „Никога повече едни срещу други, никога повече! Никога повече война, никога повече война!“ (Слово в ООН, 4 октомври 1965 г.)

По www.catholic-news.bg
По Радио Ватикан

Историята на спасени от аборт братя близнаци, които станаха свещеници...

Фелипе и Пауло Лисама, чилийски братя близнаци, които навремето били спасени от майка си от аборт, днес са вече свещеници.

Когато майка им Роза била бременна, лекарите й казали, че носи дете с две глави, три крака и четири ръце. Предлагали ли й „терапевтичен аборт“, който по това време (1984 г.) бил допустим в Чили. Жената отказала аборта и решила да приеме това, което

Бог е решил за нея, макар че й били съобщили, че за нейния живот също има риск.

При раждането пак имало перипетии. Първо се родил Фелипе, но след това за известно време не ставало нищо. Лекарите решили, че няма шанс за второто дете и решили да го отстранят от тялото на майката. Родилката обаче помолила да изчакат, защото чувствала, че след миг ще се роди и вто-

рото й бебе. „Те са можели сериозно да ме травмират, но майка ми е знаела, че ме има. И това означава много за мен“, казва отец Пауло, който се родил 17 минути след брат си Фелипе.

Когато децата станали на 14 години, родителите се развели. „Това бе труден момент за нас. Дотогава ние много обичахме да играем футбол. В неделите ритяхме и не ходехме на литургия. А след това вече и не играехме“, спомнят си братята.

Родителската раздяла обаче доближила децата до Бог и до Църквата. Когато станали на 18 години, независимо един от друг решили да постъпят в семинарията. През 2012 г. двамата приели свещеническото ръкоположение в катедралата във Валпараисо и получили назначение в различни енории.

„Как да не съм на страната на Бог за живота? Тези събития укрепиха моето призвание, дадох ми жизнени сили и ме направиха способен да се отдам на това, в което вярвам“, казва отец Пауло.

Към настоящия момент абортите в Чили са забранени. Страната може да се похвали с най-ниска смъртност по време на раждане в Южна Америка.

По www.catholic-news.bg

Монахиня от Конго с отличието „Нансен“ за бежанци

Върховният комисариат за бежанците при ООН присъди на сестра Анжелик Намайка наградата „Нансен“ за бежанци, признавайки голямата труд, извършен от монахинята от Демократична република Конго, в полза на жените, жертва на насилие от страна на Армията на съпротивата (Lra). Ръководителят на Върховния комисариат за бежанците Антониу Гутереш нарече монахинята „истински герой, показала, че сама може да промени живота на семействата, разделени от войната“. Според доклада на Върховния комисариат за бежанците, повече от 320 000 души са били принудени да напуснат източната част на Демократична република Конго, а „Центърът за връщане и развитие на Дунгу“, ръководен от сестра Анжелик, е променил живота на повече от 2000 жени и момичета, принудени да бягат от Армията на съпротивата. Сестра Анжелик е заявила, че благодарно за наградата „от името на другите хора, намерили прием в Дунгу, получаващи помощ, от която се нуждаят. Няма да престана да помагам, за да върна надеждата и да предложа възможността да се завърнат да живеят в родината си“.

чета, принудени да бягат от Армията на съпротивата. Сестра Анжелик е заявила, че благодарно за наградата „от името на другите хора, намерили прием в Дунгу, получаващи помощ, от която се нуждаят. Няма да престана да помагам, за да върна надеждата и да предложа възможността да се завърнат да живеят в родината си“.

„Филомена“ с католическите награди от кинофестивала във Венеция

На филмовия фестивал във Венеция „Филомена“ на Стивън Фриърс получи наградата на фестивала за най-добър сценарий и наградата на СИГНИС - Световната католическа асоциация за комуникация. Мотивацията на журито на асоциацията е: „Открихме големи човешки и християнски ценности във филма на Стивън Фриърс „Филомена“ от Великобритания. Става въпрос за една жена, която превъзмогва всички трудности и препятствия с голяма надежда и вяра. Тази вяра я кара да открие прошката и помирието. Накрая тя винаги предлага прошка, защото нейната същност и сърце са пълни с хрис-

тианска вяра, както ни учи Исус в Евангелието.“

В съгласие с християнските ценности на филма е и наградата „Padre Nazareno Taddei“ - в памет на филмовия изследовател йезуит, чието жури, председателствано от Пиера Детасис, подчертава как филмът е в състояние „да екзалтира силата на майчината и синовната любов, които превъзможват всички препятствия и трудности, дори смъртта, възхвалявайки ценностите любов и прошка, които са универсални“. Филмът на Фриърс получи признание и за стимулиране на диалога - присъдена му бе „Награда за насърчаване на междурелигиозния диалог“ от международното жури на Интерфилм, чиито членове са представители от Евангелските църкви.

„Филомена“ бе отличена и с Queer Lion, приз, който се присъжда от културната асоциация „Синемарте“, за майсторско разглеждане на теми като хомосексуалността, СПИН-а и хомофобията.

За наградите голям принос има и изпълнителката на главната роля във филма - невероятната Джуди Денч, позната у нас основно като началничката на Джеймс Бонд в съвременната филмова поредица за Агент 007, която за да пресъздаде по-успешно образа на своята героиня, се среща с Филомена.

Стивън Фриърс и Джуди Денч

12

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1479)
октомври 2013 г.

